

Η ΦΥΣΙΣ

ΠΡΟ 20,000 ΕΤΩΝ

ην εποχήν, καθ' ην ἔζησαν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας οἱ πρώτοι ἄνθρωποι, περιβάλλει φυσικὰ βαθὺν μυστήριον, ὡς ἐκ τῶν τόσων μυριάδων ἐτῶν, τῶν μέχρι σήμερον διαρρευσάντων.

Προκειμένου λοιπὸν νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν ζωὴν τῶν πρωτογενῶν προγόνων μας, ἴν' ἀποφύγωμεν τὰς παρεκβάσεις τῆς φαντασίας, δευλομεν νὰ συγκεφαλαιώσωμεν ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε σοβαρὰς ὑποθέσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἀστέρ μας ἀναταρασσόμενος ὑπὸ κατακλυσμῶν, ὑπὸ οὐρανῶν

πύρινον καὶ ἐν θερμοκρασίᾳ ὡς ἐν τοῖς σιδηροουργείοις, ἐπῆρξε κατάλληλος καὶ ἐθνικός πρὸς βλάστησιν φανταστικῶν διὰ τὴν ἐποχὴν μας φυτῶν, πτερυδῶν, ἱππουρίδων, λυκοποδίων γιγαντιαίων καὶ πλήθους ἄλλων, ἐνῶ χρόνῳ τὰ θαλάσσια ὕδατα ἐλίχιζον τὴν ἐπιπέδουσαν ζωὴν τῶν ζωοφύτων, τῶν μαλακίων, τῶν μαλακοστράκων καὶ τῶν ἰχθύων, νέφη δὲ ἐντόμων ἐπλανῶντο ἐν τῷ ἀέρι. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρωτογενὴς ἐποχὴ, ἣν κύριον δεσπότην ἐνέμοντο, ὡς εἶδομεν, τὰ γιγαντιαῖα φυτὰ καὶ τὰ ἔντομα. Ἐἶτα δυσκαταλόγιτος ἀριθμὸς ἐτῶν, νέαι ἀναταράξεις πυρῶν ὑποχθόνιοι, καταρρέσεις ἠπείρων, θαλασσῶν σχηματισμοί, ὀρέων ἀναδύσεις καὶ ἡ δευτερογενὴς ἐποχὴ ὑπερεπλήρωσε τὴν γῆν ἐκ φοβερῶν τεράτων, δημιουργημάτων φύσεως ἐν μαριῶδει καὶ παραφόρῳ καταστάσει εὐρισκομένης.

Ἐπὶ τῶν ἐπισωρευμένων ἐρείπιων τῶν πα-

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΩΝ ΣΠΗΛΑΙΩΝ

Πέραξ τῆς ἀνημέτης πυρὸς ἐν μέσῳ μεγάλων λίθων εἶνε συνηθισμένη ὅλη ἡ οἰκογένεια. Διὰ λόθου ὀξέως ὁ πατήρ κατατέμνει τὴν λείαν, συλλεφθεῖσαν διὰ πολλοῦ κόπου, ἐνῶ αἱ γυναῖκες φέρουσι ἔβλα καὶ βοηθοῦσι εἰς τὴν ὕπτιον.

λαιών δασών, ήδη μεταβληθέντων εις απέραντους εκτάσεις ἰλύος, ἐντὸς τῶν βορβορωδῶν ἐδάτων τῶν τελμάτων, νέα δάση παντοειδῶν κωνοφόρων ἐβλάστανον, ἐν μέσῳ δὲ τούτων ἀνερχομένων καὶ ἐλήθων μετὰ κρηνῶν ἀγρίων ζῶα παραδοξώτατα. Σαῦραι μήκους ἐξήκοντα ποδῶν, διπλόδοκοι, βροντόσαντροι, χορτοφάγιοι γουανόδοκτοι, κερατόσαντροι, λέλαπες καὶ τρικέρατα σαρκοφάγα. Ὑπῆρχον ἀκόμη σαῦραι ἰπιάμεναι, ὧν ἡ ἑκασίς τῶν περὶ τῶν ἴτιον μέτρων, πτεροδάκτυλα, σαῦραι θαλάσσιοι, πληούσαντροι, ἰχθυόσαντροι, μικρόσαντροι...

Ἄς διασκελισώμεν ἀκόμη τὰς χιλιετηρίδας. Ἡ δευτερογενὴς ἐποχὴ παρήλθεν ὡς τι ἐνύπνιον. Ἡ φύσις ἐφρονηματίσθη καὶ αἱ διαφοροὶ ἀναταράξεις κατεστάλησαν. Εἰς τὰς πολυαριθμούς νηοίδας, ὧν ἡ συνένωσις ἐσηματίσθη τὴν Ἐδρώπην τῆς σήμερον, ἡ διάκρισις τῶν διαφόρων ἐποχῶν ὑπέφερε ποικίλλαν φυτῶν, τὰς σικκὰς, τὰς δάφνας, τὰς δρύς, τὰς καφουρέας καὶ τοὺς σφενδάμνους.

Ἄφ' ἐτέρου ἡ ζῳική φύσις παρουσιάζει μορφὰς ὄχι τόσο ἐκπληκτικὰς. Τὰ ἔντομα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε τὰ γνωστά τῆς ἡμετέρας. Οἱ ἰχθεῖς αὐτῆς εἶνε οἱ ἡμέτεροι, αἱ δὲ σαῦραι ἐξεφυλλοθήσαν, διότι καὶ αἱ μεγαλύτερα τούτων δὲν διέφερον τῶν ἡμετέρων κροκοδείλων. Ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη δεσπόζουσι τὰ γιγαντιαία μαστοφόρα, καὶ τὸ δεινοθήριον, τέρας πέντε μέτρων μήκους, ὃ βρόντιον ὁμοιάζον τῷ σημερινῷ ρινόκερατι, ὃ μαστόδους (ἐλέφας) τὸ μαχαίροδον (γιγαντιαία τίγρις) καὶ ὃ ἡμιπίθηκος. Ὑπῆρχον πρὸς τούτοις καὶ εἶδη προσομοιάζοντα πρὸς τὰς ἡμετέρας δορκάδας, τοὺς ὄνους, ἰππους κτλ. βόσκοντα εἰς πεδιάδας ἐντὸς ἀναθυμιάσεων τροπικῆς θερμοκρασίας. Ὑπῆρχον ζῶα ἄγρια διαρκῶς ἀγωνιζόμενα τὸν ἀγῶνα τῆς πείνης καὶ ζῶα ταχύποδα, αἵτινα εἶχον τοὺς πόδας ταχυτέρους καὶ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως μέγα.

Ἐν τούτοις ἡ γῆ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς ὑπνώτισσα ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐπαρξίσει φριάττουσα ἐκ τῶν ἀναταράξεων τῶν ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῆς καμίνων, ὑπερμεγέθεις ρυτίδες τὴν παραμορφοῦσι, τὰς ὁποίας ἡμεῖς καλοῦμεν ἄλπεις καὶ Ἰμαλάια, κρατῆρες ἀνοίγονται... Ἄλλὰ παρελθόμεν πρὸ τῶν αἰώνων....

Μετὰ τὴν περίοδον τῆς θερμότητος καὶ τῆς μεγάλης βλαστήσεως, ἄνεμος παγετώδης ὠθεῖται ἐκ τοῦ βορρᾶ. Χιόνες ἐπισωρεῖονται, πάγοι περιτυλίσσουσι τὰ ὄρη καὶ ὀλισθαίνουσι πρὸς τὰς κοιλάδας. Ἡ Ἐδρώπη κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τῆς τεταρτογενοῦς ἐποχῆς σχηματίζει διὰ μὲν ἀπέραντον βορβορωδὴς τέλμα, διὰ δὲ εὐρείαν τινα Γροιλανδίαν.

Παρὰ τὰ λειψιδένδρα, τοὺς πλατάνους, τὰς κυπαρίσσους καὶ τὰς σταφυλὰς ἀναφαίνονται γινώμεναι αἱ μελαγχολικαὶ σημίαι, νάνοι ἐξερ-

χόμενοι μετὰ δυσκολίας ἐκ τοῦ ἐδάφους, τὰ βρῦα, αἱ λειχῆνες καὶ αἱ κογχεαρεῖαι. Σκιερά δὲ δάση ἐλάτων καλύπτουσι τὰς πεδιάδας.

Ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐρήμους ἐδαφικὰς ἐκτάσεις ἔφυγον ὁ μεσημβρινὸς ἐλέφας, ἡ μεγάλη μέγας ἔλαφος, ὁ ἵπποπόταμος, ἀκούονται δὲ τὰ βαρῆα βήματα τῶν μαιμούθ ἐπὶ τῆς παχέας γλῶσσης, τὰ οὐρλιάσματα τῶν ἐν σπηλαίοις ἀρκιῶν καὶ τῶν ρινόκεράτων μὲ ρώθωνας διεφραγμένους. Ὁ ἵππος καὶ ὁ αἰγαγρος καλπάζουσι ἐπὶ τῶν πεδιάδων, κατέρχονται δὲ ἤδη ἐκ τῶν πόλων ἀναρρίθμητα σιφῆ ρέννων, ὧν τὸ ὄνομα θέλει συνδεθῆ μετὰ τῶν τελευταίων περιόδων τῆς λιθίνης ἐποχῆς.

Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣ φύσις εἶνε στρυφνότερα καὶ φιλαργυροτέρα, καθ' ἣ ἡ πείνα ἐρεθίζει τοὺς ὀδόντας τῶν ἀγρίων ζῶων, λέοντων, τίγρεων καὶ θαινῶν, ὃ ἄνθρωπος ἀρχίζει ν' ἀνακάλυπται τὴν ὑπαρξίν του.

Διὰ τῶν ἐξερευνήσεων τῶν μυοθηρωδῶν ὀπῶν τοῦ ἐδάφους, κάτωθι τῶν βράχων οἵτινες φυλάττουσι τὰ ἐκμαγεῖα τῶν περὶ τῶν καὶ τῶν κογχυλίων, κάτωθι τῶν στρωμάτων τῆς γῆς, ὅπου κείνται οἱ σκελετοὶ τῶν τρομερῶν τεράτων, ἐντὸς τῶν ρωγμῶν καὶ τῶν σπηλαίων, καὶ τῶν περρωμάτων, παρὰ τοὺς πάγετῶνας, ἀνευρίσκονται θραύσματα λίθων ἀσήμενα διὰ τὸν πολλὸν κόσμον, σεβαστὰ ὅμως διὰ τοὺς ὀλίγους προνομιοῦχος κατόχους τῆς ἐπιστήμης τῆς παλαιοντολογίας.

Αὐτὰ τὰ λίθινα τεμάχια, αἵτινα ἐκ πρώτης ὄψεως οὐδὲν δεικνύουσιν, ἐν τούτοις, ἂν ἐξετασθῶσι προσεκτικῶς, ὁμοιάζουσι μὲ γνωστὰς μορφὰς καὶ σχήματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνοχοποιήσωμεν ὡς δράστας τὸν χρόνον καὶ τὴν φύσιν, διότι εἶνε καταφανῆς ἡ ἐπεξεργασία αὐτῶν διὰ χειρῶν. Αὐτοὺς τοὺς λίθους, τοὺς ὑπὸ τῶν χειμάρρων λειανθέντας εἶνε φανερόν δι' ἡγγισαν ἄνθρωποι. Εἶνε ὄπλα στοιχειώδη, ἐργαλεῖα θλαστικά, χονδροειδῆ, ἀναλογούντα σχεδὸν κατὰ τὴν χρῆσιν των πρὸς τοὺς «κοιτηροὺς γρόνθους» τῆς σήμερον, δι' ὧν οἱ γυμνοὶ προπάτορες ἡμῶν ἡμύνοντο κατὰ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων τῶν θηρίων. Παρὰ τοὺς «γρόνθους» δὲ τούτους εὐρέθησαν καὶ σκελετοὶ ζώων.

Ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις, ἡ ἐπιστήμη συλλέγει εὐθραυστα λείψανα καὶ διὰ τῆς συναρμογῆς των ἐπιτυγχάνει σχήματα χονδρῶν κρανίων μὲ τὰς σιαγόνας τραχείας, κρανία δι' ὧν φαίνεται δι' ἰσκέπτοντο οἱ πρότεροι ἄνθρωποι.

Τοιαύτην τινα ἀνακάλυψιν ἐν τῷ «Παρεκκλησίῳ τῶν Ἀγίων» τοῦ Sry μετὰ συγκινήσεως ὑπεδέχθη ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος. Ἐκτοτε ἠκούλουθησαν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ἐργήγορον τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τῆς τελειοποιήσεως τῶν ἐρευνητῶν ἐπὶ τῆς κοπῆς τῶν λίθινων αὐτῶν ἀντικειμένων ἐσημειώθησαν αἱ ἐποχαί.

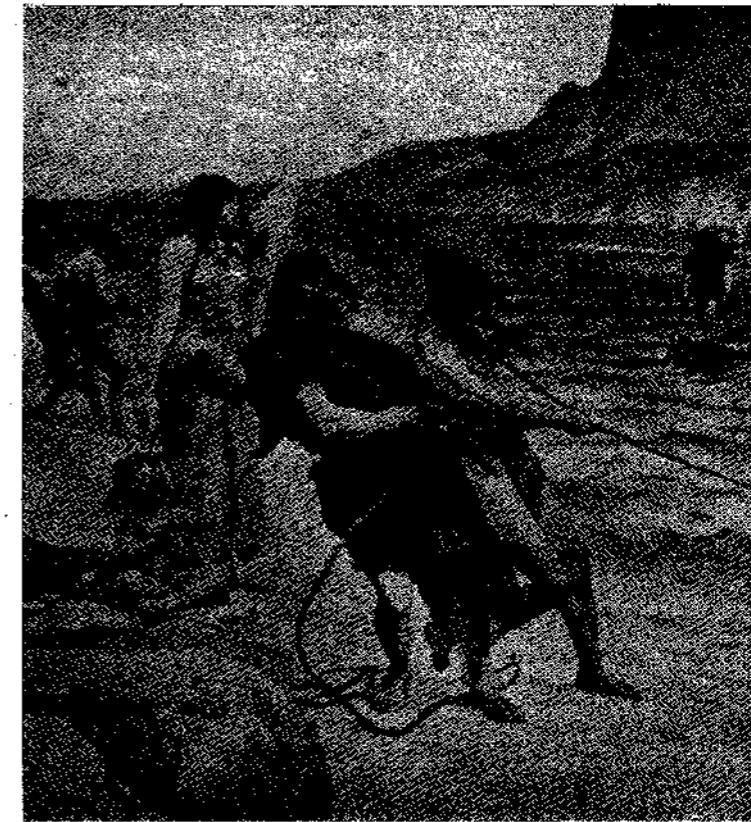
Ὄττω οἱ «γρόνθοι» οἱ ἀνακαλυφθέντες ἐν ταῖς ἐν Chelles ἀνασκαφαῖς εἶνε τραχεῖς καὶ ἀδεξίως κατεργασμένοι, εἶνε τεκμήρια τῶν πρώτων αἰώνων τῆς τεταρτογενοῦς ἐποχῆς, τῆς ἡλικίας τῆς ἡπίου ἐσέτι θερμοκρασίας, καθ' ἣν τὸν βίον διήρχοντο εἰς τὰ δάση ἐντὸς καλυβῶν.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν προσδιορισθείσαν διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Chelles, διεδέχθη ἡ ἐποχὴ τοῦ Saint-Acheul. Οἱ χάλκινοι ἐνταῦθα εὐρέθησαν κεκομμένοι καὶ στρωγυλευμένοι κανονικῶς, τινὲς δὲ καὶ λογχοειδεῖς τῷ σχήματι.

Τὰ διάφορα ταῦτα λίθινα λείψανα ἔχουσι ποικίλλαν μορφῶν. Δὲν εἶνε ἀπλᾶ θραύσματα χαλκῶν, ἀλλ' αἰχμαί, ξέστρα, λεπίδες. Ταῦτα εἶνε δείγματα τῆς ἐποχῆς τῶν μακρῶν χειμῶνων, τῶν βροχῶν καὶ τῶν χιόνων καὶ τῆς ἐν σπηλαίοις διαβιώσεως. Ἐν Solustré εὐρέθησαν αἰχμαί ἐξ ὀστέων καὶ κεράτων ὡς καὶ γεωμετρικὰ τινα σχήματα ἐπὶ ὀστέων τεθνεώτων.

Ἐπειτα ἐρχεται ἡ καλλιτεχνικὴ ἐποχὴ τῶν ἀνακαλύψεων τῆς Μαγδαληνῆς, ἐν τῇ κοιλάδι Dordogne, ἡ ἐποχὴ τῶν κνηγῶν τῶν ρέννων, οἱ ὁποῖοι ἐχάραξαν κάμακας καὶ περόνας καὶ μορφὰς ζώων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν σπηλαίων των, γλυφὰς λεπτοτάτας, πεποικιλμένας δι' ὄχρας καὶ ἀσφάλτου, αἵτινες παριστώσιν ἀγρίους ρέννους τρέχοντας καὶ βοιάσους (ἀγρίους βοῦς) προτεινόντας τὴν κεφαλὴν κατὰ τῶν κνηγῶν.

Διὰ τῆς ἐποχῆς ταύτης κλείει ἡ περίοδος τῶν πάγων. Τὰ ζῶα τῶν ψυχρῶν κλιμάτων ἐνανέρχονται πρὸς τὰ βόρεια. Ἀλλὰ διὰ κατακλινομοῦ ἀνεξηγήτου ὃ ἤδη καλλιτέχνης καὶ βιομήχανος ἄνθρωπος ἐπαναπίπτει εἰς τὴν ζωώδη ἀδλιότητα καὶ ἀδυναμίαν. Ραγδαίαι βροχαὶ πίπτουσι καὶ χεῖμαρροι ἐκ τῶν ὄρων ῥέουσι, καλύπτοντες τὴν γῆν διὰ τελμάτων καὶ λιμνῶν. Καὶ ἐφ' ἐχρειώθησαν τόσαι χιλιάδες ἐτῶν διὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῆς προόδου τῶν κνηγῶν τῶν ρέννων ἤδη ἐχρειώθησαν ἐκ νέου τριάκοντα, μέχρι τεσσαράκοντα αἰώνων, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ προσπάθεια νέου τινὸς πολιτισμοῦ. Χονδροειδῆ τινα ἀντικείμενα μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Μεθ' ὀπίσθων μόχθων καὶ κινδύνων οἱ πρότεροι κάτοικοι τῆς γῆς διήρχοντο τὸν ἄγριον καὶ ζωώδη βίον των! Ἡμεῖς οἱ ζῶντες τὸν αἰῶνα τῶν θαυμάτων δὲ συγκριθώμεν πρὸς στιγμὴν μετὰ τῶν προγόνων μας ἐκείνων, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν γιγαντιαίαν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου.

καὶ τομεῖς τινες καὶ σμίλαι ἐκ χαλκῶν εὐρέθεισαι καὶ λείψανα χωρίων. Ἐπειτα βιομηχανικὴ τις πρόοδος, ἡ κεραμευτικὴ.

Ἐν τῇ ἰλί τῶν λιμνῶν οἱ ἄνθρωποι κτίζουσι τὰς οικίας των ἐπὶ πασσάλων. Καὶ τέλος φθάσει ἡ ἐποχὴ τοῦ λειανθέντος λίθου εἰς μορφὰς ἀξινῶν καὶ ἐνοτίων καὶ οἱ τραχεῖς ἡμῶν πρόγονοι ἀνεγείρουσι τάφους, μνημεῖα μανσωλεία. Ἐγκλείουσι ζῶα πρὸς χρῆσιν αὐτῶν, καλλιερροῦσι δημητριακά, συλλέγουσι τὸν χαλκὸν καὶ τὸν χρυσόν: Βραδύτερον δὲ διὰ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ κασιτέρου ἐπιτυγχάνουσι τὸν ὀρειχάλκον, τὸν χρησιμοποιοῦσιν εἰς κατασκευὴν διαφόρων ἀντικειμένων, κατασκευάζοντες ὄπλα καὶ κοσμήματα μετὰ γλυφῶν. Ὄττω κλείει ἡ προϊστορικὴ ἐποχὴ διὰ τῆς ἡλικίας τοῦ ὀρειχάλκου.

Ταῦτα μόνον μᾶς παραδίδει ἡ προϊστορικὴ ἐπιστήμη καὶ ἐπ' αὐτῶν ὀφείλομεν νὰ στηριχθῶμεν, ἵνα ἡ φαντασία μας ἀναπαραστήσῃ τὴν ζωὴν τῆς ταφείσης καὶ λησμονηθείσης ἐκείνης

ανθρωπότητας. Σκεφθώμεν τὴν τρομερὰν σω-
ρείαν τῶν αἰῶνων, οὗς ὀφείλομεν νὰ διασκελί-
σωμεν, ἵνα ἐκθάψωμεν ἀπὸ τὸν ἀτέρμονα ζό-
φον τοὺς τρογλοδύτας ἡμῶν προπάτορας καὶ
ἐπαναθέσωμεν πάλιν εἰς τὴν χεῖρα τῶν τῶ
ἐργαλεία, τὰ ὁποῖα μόνον ἀπέμεινον εἰς ἡμᾶς
ἐκ τοῦ ὄλου τότε ζῶντος κόσμου! Ὁ χαλκὸς
μόλις χίλια ἕως χίλια διακόσια ἔτη πρὸ τοῦ
χρυσοῦ ἀνεφάνη. Ἡ δὲ ἐποχὴ τῆς λειάν-
σεως τῶν λίθων ἀπέχει τέσσαρας ἑξήμισι χιλιετηρί-
δας πέραν τῆς ἐποχῆς ταύτης, καὶ ὑποτίθεται
ὅτι ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι τῶν πρώτων
χρόνων τῆς τεταρτογενεῦς ἐποχῆς ἐγνώρισον
τὴν χρῆσιν τοῦ χαλκοῦ ἀπέχει τῆς σημερινῆς
τετρακοσίου ὄλου αἰῶνας!

Τέλος οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μουσ-
τιέρ, οἱ ζῶντες ἐν σπηλαίοις καὶ μὴ ἔχοντες
ἀποκτήσει τὴν μικρὰν βιομηχανίαν καὶ τέχνην
τῶν μεταγενεστέρων τῶν κρητῶν τῶν ρέννων,
μετεβλήθησαν εἰς τέφραν πρὸ 20,000 ἔτων,
ἐνῶ μόλις 6,000 ἔτη μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ
πατριάρχου ἡμῶν Ἀβραάμ!

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ

"Ὅλα τὰ μέλη τῆς φυγῆς κατεκλήθησαν ἀρ-
εσπέρας κταπεπονημένα. Ἐξω δὲ παγετὸς εἶνε
τρομερὸς. Αἱ δυνάμεις τῶν δυστυχῶν ἀνθρώ-
πων ἐξαντλοῦνται ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀνε-
παρκοῦς τροφῆς. Τὴν προτεραιάν συναντήσαν-
τες ἀγέλην ρέννων, παταγωδῶς τρεχόντων, προ-
σεπάθησαν νὰ συλλάβωσι τινα τῶν ζῶων. Τὰ
ἐκινήθησαν, ἐρρωσαν λίθους διὰ τῶν σφειδονῶν,
ἀλλ' εἰς μάτην κατεπονήθησαν. Ὁ ρέννος ἦτο
ἀγνώστου εἰς αὐτοὺς ζῶον, νεωστὶ ἐκ τῶν πό-
λειων χωρῶν κατελήθον.

Πρὶν ἢ τὸ μέγα τῆς ἡμέρας ἄστρον δόση
δὴν ἢ φυλὴ κατέγεινεν εἰς τὴν κατασκευὴν πα-
γίδων. Διὰ τῶν αἰχμηρῶν χαλκῶν ἔσκαφαν
τὴν σκληρὰν γῆν, ἐσχημάτισαν λάκκον βαθύν,
τοῦ ὁποῖου τὸ στόμιον ἐκάλυψαν διὰ κλάδων
πυκνοφύλλων. Ἡ πογίς ἐστήθη ἀκριβῶς εἰς
τὸν συνήθη δρόμον τῶν ταχυπόδων ζῶων, τὸν
φέροντα πρὸς τὸν ποταμὸν ὄλου τὴν νύκτα
μετέβαινον νὰ ποτισθῶσι. Ἴσως ἢ τύχη δει-
κνομένη εἴδους φέρει πρὸς τὴν τάφρον τὰ
βήματα ρέννου τινός.

Νῦν ἤδη καὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀκούεται ὁ
ρυνθικὸς κτύπος σιαγόνων ὕδατος ἐκ τινῶν
σταλακτικῶν πηκτικῶν. Ὅλοι κοιμῶνται κέ-
κλιμένοι κατὰ γῆς, ἐπὶ δορῶν ἔρκετων, οἱ
μὲν ἐπὶ τῶν δὲ σφιγνὰ συνθλιβόμενοι, διὰ νὰ
θερμανθῶσι περισσότερο. Ὡς ἄγρυπνος φύ-
λαξ ἢ ἀμυδρὰ φλόξ ἡμοιβουμένης πυρᾶς φωτί-
ζει ὀλίγον τὰς πετρίδας τοῦ σπηλαίου πλευ-
ράς. Ἡ τραχεῖα καὶ ἀήσυχος ἀναπνοὴ τῶν
κοιμωμένων, ἀναμυγνύεται μετὰ τῆς βαρέας
ὄσμης τῶν δερματίνων χιτῶνων τῶν. Παρὰ
τὴν εἴσοδον σωρὸς δοτῶν ἐκεῖτο ἐν γένει δὲ

τὸ σπήλαιον ἐδείκνυν ἄστρον μᾶλλον θηρίων ἢ
κατοικίαν ἀνθρώπων. Ὁ ὕπνος εἶνε ἐλαφροτά-
τος καὶ τὰ ὄντα πάντοτε ἔτοιμα διὰ νὰ ἀντι-
ληφθῶσι τὸν τυχόντα κίνδυνον. Καθ' ὅλην τὴν
νύκτα ὁ ἀῆρ δονοῦται ἀπὸ τὰ σφραγίσματα καὶ
τοὺς μνηθμοὺς τοῦ ἀγνώστου κινδύνου. Ἐκ
τῶν ἀκονομένων θορύβων οἱ ἐπαινετικότες ἄν-
θρωποι ἐπολογίζονται τὴν ὄραν.

Γνωρίζουν τὴν ὄραν καθ' ἣν γελᾷ ὡς γρά-
διον ἢ θάνα, τὴν ὄραν καθ' ἣν ἀπειλοῦσιν
ἀλλήλους ὁ λέων καὶ ἡ τίγρις καὶ τὴν ὄραν
καθ' ἣν ἡ μεγάλη ἔλαφος βρέμουσα ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τῶν βράχων, ὑπερθεν τῶν ὑδάτων,
δίδει τὸ σημεῖον τῆς ροδινότητος εἰς τὸν ὄρι-
ζοντα τῆς ἀνατολῆς.

Αἰφνης ἐν τῷ ἡμίφωτι διακρίνεται ἡ σκιὰ
τινος ἐγεσθέντος καὶ ἡ σιγὴ ταράσσεται ἀπὸ τὸ
σύστημα τῆς γενικῆς ἐγρηγόρευσης. Ἡ φυλὴ εἰς
τὸ ἄκουσμα τῆς διαταγῆς τοῦ πατριάρχου ἐγεί-
ρεται. Ὅλοι βλλίζονται καὶ ἐξέρχονται διολι-
σθαινόντες διὰ τῆς στενῆς διόδου. Εἰς τὸ στε-
ρέωμα λάμπουν ἀκόμη ἀστέρες. Ὁ ποταμὸς
ἐκτείνει τὰ ὕδατά του μεταξὺ δύο δυχῶν βρα-
χωδῶν καὶ ἀποτόμων, ἐπὶ τῶν ὁποῖων χαινου-
σιν ὄλαι βαθεῖαι, τὰ ἄσπρα τῶν ἄρκτων, μεθ'
ὧν πολεμοῦσιν οἱ δυοτιμῆς τρογλοδύται (*)
σῶμα πρὸς σῶμα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς πολυτί-
μου μηλοτῆς τῶν ζῶων.

Συριγμοὶ καὶ φωναὶ συνθηματικαὶ καλοῦσιν
ἄλλας οἰκογενεῖας καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα σπή-
λαια ἀκούονται αἱ ἀπαντήσεις καὶ μετ' ὀλίγον
ἐξέρχονται ἄνδρες, παῖδια καὶ γυναῖκες μετὰ
τῶν νηπίων τῶν.

(* Ἐπειτα τὸ τέλος)

Η ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Δὲν εἶν' ἄλλο τὸ μαχαίρι
ὅπου σφάζει τὴ καρδιά
Εἶναι μάτια ποῦ τῆς δίνουν
ποῦ μεγάλη μαχαίριά.....

Ἡ πληγὴ ποῦ τὸ μαχαίρι
θὲ νὰ κάμη στὴ καρδιά,
θὲ βρεθῆ τὸ γιατρικὸ τῆς
νὰ τῆς εἴσῃ τῆ γιατριά

Ἀλλὰ ἐκεῖνη ποῦ θὰ εἴσῃ,
ἕνα μάτι ἐκφρατικὸ,
γιατρικὸ μόνον θὲ ναῖρη
εἰς τὸ μνημα τὸ ψυχρὸ.

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

(*) Κάτοικοι τοῦ σπηλαίου.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΤΡΙΠΟΛΙΤΗΣ

ΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ ἐκεῖνο
τὸ ὅποιον δὲν ἐπερίμενε
ἢ γηραιὰ Εὐρώπη νὰ
ἴδῃ κατὰ τὸ 1911, εἶνε
ἡ ἀπρόοπτος ῥῆξις Τουρ-
κίας καὶ Ἰταλίας διὰ
τὴν παμμεγίστην Ἀφ-
ρικανικὴν ἔκτασιν τῆς
Τριπολίτιδος καὶ Κυρη-
ναϊκῆς, τὴν ὁποῖαν ἀ-
παιτητικώτατα ζητεῖ ἡ
ἀναγεννηθεῖσα αἰωνία
Ρώμη, ἐν ὀνόματι τοῦ
πολιτισμοῦ.

Ποῖα εἶνε ἡ χώρα
αὕτη; Τί βλέψεις εἶχε
καὶ σχεδία ἡ Ἰταλία;
Ποῖον τὸ παρελθὸν καὶ
τὸ μέλλον τῆς Ἀφρι-
κανικῆς ταύτης ἔκτα-
σεως; Ἴδου τὸ θέμα τοῦ
παρόντος ἀρθροῦ.

* *

Ἐὰν ρίψῃ τις ἐν βλέμμα εἰς τὸν χάρτην
τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, τῆς πλαισιούσης τὴν
Μεσόγειον ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ
Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τοῦ Γιβραλτάρ, μέχρι τοῦ
Ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, θέλει παρατηρήσει τὴν
παραδοξότεραν διαγραφὴν παραλίω. Πράγ-
ματι ἢ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ὑδρογραφία τῆς
Ἀφρικῆς παρουσιάζει τὰ περιεργότερα τῶν
φαινομένων.

Ἡ εἰς προϊστορικοὺς χρόνους, ἴσως κατὰ τὴν
Μειόκαιον ἐποχὴν κατάπτωσις τοῦ ἐδάφους
καὶ ὁ ὡς ἐξ αὐτοῦ ἀποχωρισμὸς τῆς Ἀφρικῆς
ἀπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ οὕτω σχηματισμὸς τῆς

Μεσογείου, ἐπέφερε μεγαλείτερα βεβαίως ρήγ-
ματα εἰς τὴν Εὐρώπην ἢ ἡ ὑδρογραφία
τῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο παραλίω τῆς δὲν
παρουσιάζει τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα συναντῶ-
μεν ἐπὶ τῆς Ἀφρικανικῆς ἀκτῆς.

Ἄλλ' ἂν αἱ ἀκταὶ αὐτῆς παρουσιάζουσι ποι-
κιλοτάτας διακυμάνσεις, αἱ παράλληλοι πρὸς
αὐτὰς γαῖαι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμφανίζονται ὑπὸ
μείζονα ἔτι ποικιλίαν. Καὶ οὕτω κατορθοῦται,
ὥστε τὸ Μαρόκον, ἡ Ἀλγερία, ἡ Τύνις, ἡ Τρι-
πολίτις καὶ ἡ Αἴγυπτος νὰ παρουσιάζωσι χώ-
ρας παντελῶς ἀνομοίας καὶ ἐδάφη ποικιλωτά-
της διαμορφώσεως.

Ἐκ πασῶν ὁμῶς τῶν χωρῶν τούτων ἡ Τρι-
πολίτις παρουσιάζει εἰς τὸ ὄμμα τοῦ γεωλόγου
τὰς μεγίστας τῶν ἀνωμαλιῶν.

Κατὰ τῖνα τρόπον ἐσχηματίσθη τὸ παραδο-
ξότατον ἐδάφος τῆς εἶνε δυσχερέστατον νὰ
ἐξηγηθῇ καὶ μᾶς παρέχει τὰ αὐτὰ σχεδὸν πρὸς
λύσιν προβλήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἡ Σαχάρα.
Φαίνεται ὅτι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὰ ὕδατα
τοῦ Ἀτλαντικοῦ κατόπι τῆς καθιζήσεως εἰσή-
λασαν λαῦρα εἰς τὸ προξενηθὲν χάσμα, κατε-
κάλυψαν τὸ μέγιστον μέρος τῆς Τριπολίτιδος
τοῦλάχιστον ἑκατὸν χιλιόμετρα πρὸς τὸ ἐσω-
τερικὸν ἀπὸ τῶν νῦν ἀκτῶν. Εἶτα διὰ λόγους
γεωλογικοῦς, ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς, ἡ θάλασσα
ὑποχωροῦσα ἀπεσύρθη.

Τὸ καταληφθὲν ἐδαφος παρέμεινε ἐπὶ αἰῶ-
νας τελείως ἄγονον. Μεθ' ὃ διὰ τῶν χειμάρρων
παρασυρόντων εὐφορον γῆν, ἐσχημάτισθη ἐν
εἰδὸς ψευδεδάφους, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ νῦν τὴν
καλλιεργησίμου γῆν τῆς Τριπολίτιδος.

Ἐπὶ πλέον ἡ βραδυτάτη διὰ τῶν αἰῶνων
ἀποχώρησις τῆς θαλάσσης ἐσχημάτισε κατὰ
μῆκος τῶν παραλίω ἀπὸ τῆς Τύνιδος μέχρι τῆς

Βεγγάζης απεράντους Σύρτις, γνωστότατος εἰς τοὺς ἀρχαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Μικρὰ καὶ Μεγάλῃ Σύρτις, αἰτίως καθιστῶσι τόσον ἀξίους καὶ τόσον ἡκιστα ἐκμεταλευσίμους τὰς ἀκτὰς τῆς Τριπολίτιδος.

Ἡ οὕτω σχηματισθεῖσα χώρα, ἡ τοσαύτας γαιολογικὰς παθοῦσα συγκινήσεις, φυσικώτατον ἦτο νὰ καταστῇ ἄφορος, δι' ἧς καὶ ἐπὶ πολὺ καὶ παρά τισιν ἐτι τῶν συγχρόνων γεωλόγων μέγα μέρος τῆς χώρας ταύτης θεωρεῖται γαιολογικῶς νεκρὸν, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν Περσίαν Ἀραβίαν.

Ἄλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν εἶνε ὀρθός, διότι ἡ μὲν Περσία Ἀραβία εἶνε χώρα ἐξαντληθεῖσα ὑπὸ ἐποψίν καλλιέργειας, ἐνῶ ἡ Τριπολίτις εἶνε χώρα ἀγονος ἐκ τῆς ἐλλείψεως φυτικῆς γῆς.

Ἄριστον δὲ παράδειγμα πρόκειται ἡμῖν τὸ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον μέχρι πρὸ ἑκατομηταετίας περίπου παρουσιάζον τὴν αὐτὴν σύστασιν ἐδάφους μὲ τὴν Τριπολίτιδα, κατέστη ἡ γονιμωτάτη τῶν χωρῶν, διὰ τῆς παρά τοῦ Νείλου κυλιθεῖσης ἰλύος.

Βεβαίως ἡ Τριπολίτις στερεῖται ἐνὸς Νείλου καὶ τὰ ὄρια αὐτῆς χαμηλὰ καὶ ξηρὰ, δὲν δίδουσιν ἐλπίδας σχηματισμοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἐὰν πρὸς ἀνατολὰς ὅμως ὄρη Βερβέρων, τὰ ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν Αἰγύπτου πυνόρων τῆς παρουσιάζουσι μεγίστας παρειάς, ἐφ' ὧν καταλείβεται κολοσιαία ποσότης ὑδάτων.

Ἄπ' αὐτῶν δέ, διὰ διαφόρων διωρύγων καὶ ἄλλων τεχνιῶν μέσων θὰ κατορθοῦτο ἡ ἀρδεις καὶ ἡ γονιμοποιήσις τῶν νῦν ἀγόνων καὶ ἀμωδῶν πεδιάδων τῆς Τριπολίτιδος.

Τούτου κατορθουμένου, ἡ χώρα αὕτη θὰ μετεβάλλετο εἰς ἐπίγειον παράδεισον. Ἐλάχιστον δὲ δείγμα τούτου εἶνε τὸ γεγονός, ὅτι ὅπου θεία συνάρσει ὑδρεύθη τὸ ἔδαφος τῆς Τριπολίτιδος, μετεβλήθη εἰς γονιμώτατον, δυνάμενον νὰ παράγῃ τοὺς ἐκλεκτοτάτους καὶ σπανιωτάτους τῶν καρπῶν.

Ἄλλ' ἡ Τριπολίτις θὰ μεταβάλῃ τελείως ὄψιν καὶ θὰ μεταβληθῇ εἰς τὴν ὠραιότητα τῶν χωρῶν, μὲ κλίμα εὐκράεστατον, παρόμοιον πρὸς τὸ τῶν Ἀζορῶν νήσων, τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ πραγματοποιῆθῇ τὸ μέγα τῶν Γάλλων ὄνειρον.

Τὸ ὄνειρον τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν θαλασσοποίησιν τῆς Σαχάρας. Τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τεσσαρακομηταετίας ἤδη μελετᾶται, καὶ τὸ ὁποῖον ἐν ἀρχῇ προσέκρουσε πρὸς πανμεγίστας τεχνικὰς δυσχερείας, ἤδη μὲ τὴν τελεοποίησιν τῶν μηχανικῶν μέσων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀλίγον ἀπέχον τῆς πραγματοποίησεως.

Ὡς γνωστὸν, ἡ ἀχανὴς αὕτη ἔρημος ἀπετέλει πρὸ τριῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, κατὰ τοὺς μετρωτάτους ὑπολογισμούς, πανμεγίστην θά-

λασαν δι' ἧς καὶ νῦν εὐρίσκεται κατὰ 30—120 μέτρα κάτωθι τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου.

Κατὰ τὸ σχέδιον λοιπὸν τῶν Γάλλων δὲν πρόκειται ἢ νὰ ἀνοιχθῇ μία μεγάλη διώρυξ ἀπὸ τῆς Μεσογείου, ἐπὶ τοῦ Ἀλγερινοῦ ἐδάφους, δι' ἧς τὰ ὑδάτα τῆς Μεσογείου θὰ καταπλημμυρίσωσι τὴν Σαχάραν.

Ἐκ πασῶν τῶν Ἀφρικανικῶν χωρῶν ἡ μάλλον ἔχουσα νὰ ὠφελῆθῇ ἐκ τοῦ κολοσιαίου τούτου ἔργου θὰ εἶνε ἡ Τριπολίτις. Ὁλόκληρος ἡ Νοτιὰ αὐτῆς πλευρὰ, ἡ συνορεύουσα νῦν πρὸς τὴν Σαχάραν, θὰ ἀποκτήσῃ θαυμασία παράλια. Ἀντὶ δὲ τοῦ Σιρόκου καὶ τοῦ Σιμμῶν, ὅστις νῦν τὴν καταπυρπολεῖ, θὰ προσδέχεται τὴν θαλασσίαν αἴθρα.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἀπόκτημα εἶνε μὴδὲν παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον θὰ διεξάγῃ αὕτη διὰ τῆς θαλασσίας ὁδοῦ μὲ ὄλην τὴν Κεντρώαν Ἀφρικὴν, μεταφέρουσα εἰς Εὐρώπην τὰ πολυτιμώτατα τῶν προϊόντων, τῶν ἐντελῶς ἀνεκμεταλλεύτων αὐτῆς χωρῶν.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα ἐξ Εὐρώπης εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ἢ πρὸς οἰανδήποτε χωρὰν τῆς Κάτω Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, θὰ συντομευθῇ καταπληκτικῶς διὰ τῆς Τριπολίτιδος καὶ τῆς ὀπισθεν αὐτῆς μεγάλης θαλάσσης.

* *

Ἡ Τριπολίτις δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς μεγάλας χώρας. Τὴν Μεσόγειον, τὸ βιλοεῖτιον, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται μέχρι τῶν μελανῶν ὀρέων, τὴν πρὸς ἀνατολὰς Κυρηναϊκὴν, καὶ τὸ πρὸς νότον Φεζάν. Καὶ τὰς τρεῖς δὲ ταύτας χώρας κατοικοῦσι δύο διάφοροι ἐντελῶς φυλαί. Ἡ Ἀραβικὴ ἐν τῷ βιλαετίῳ τῆς Κυρηναϊκῆς καὶ ἡ ἰθαγενὴ σιιδανικὴ, ἐν τῷ Φεζάν, εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἐρήμου.

Αἱ βόρειοι φυλαί εἶνε ἀραβικῆς καταγωγῆς ἐκφυλισθεῖσαι. Οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσι σχεδὸν μετὰ τῶν πολεμικῶν ἀραβικῶν φυλῶν τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς Ν. Ἀλγερίας, ἀλλὰ προσομοιάζουσι μᾶλλον ὡς πρὸς τὴν εἰρημικότητα καὶ τὸ κερδοσκοπικὸν πνεῦμα πρὸς τοὺς Τυνησίους.

Ἐπὶ τῶν παραλίω ὄλοι σχεδὸν ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἀλιεῖαν καὶ δὴ τὴν σπογγαλιεῖαν. Ἐπὶ τῶν ἰδιοτρόπων πλοιαρίων των διατρέχουσι τὰ πλούσια παράλια καὶ μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τοὺς ὀδόντας βυθίζονται ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ ἀποσπάσουν τοὺς σπόγγους. Φυσικὰ οἱ ἀραβες οὗτοι φροντίζουν κατόπι πῶς νὰ πωλήσουν τὸ ἐμπόρεμά των καὶ οὐχὶ πῶς νὰ καταστοῦν καλῶς πολεμισταί.

Τὴν ἐκεῖ δὲ σπογγαλιεῖαν ἐκμεταλλεύεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ θαυμασίως. Πλείστοι ἐκεῖ ὁμογενεῖς ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἐμπόριον τούτο, αἱ

Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΠΟΘΕΝ ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ

Ὁ προφήτης Μωϋσῆς, προβλέπων τὴν καταστροφὴν τῶν Ἑβραίων ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔλεγεν : «Ἐπάξει ἐφ' ὀμάς Κύριος ὁ Θεός σου, Ἔθνος μέγα, Ἔθνος ὡς ἀετὸν, ἐν ὀρμῇ πετιόμενον... κτλ.»

Οἱ δὲ κατόπιν ἐρμηνευταὶ τοῦ Δευτερονομίου ἰσχυρίζονται, ὅτι ταῦτα ἔλεγεν—ἢ καὶ ἔγραφεν—ὁ Θεόπτης, προφητεῶν καὶ τὰ Ῥωμαῖα ἐμβλήματα τοὺς αἰτούς, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ λάβαρά των ἐξογράφιζον.

Ἡ Βυζαντινὴ λοιπὸν Αὐτοκρατορία, ὡς τινες τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων παραδέχονται—παρέλαβεν ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς τὸ ἐμβλημα τοῦτο.

Ὅτε δὲ ὁ θρόνος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μετηνέχθη εἰς Κων/πολιν, ὁ αἰετὸς ἐγένετο Δικέφαλος : «τὴν μίαν κεφαλὴν στρέφων πρὸς τὴν Ἀνατολὴν—τὴν Ἀσίαν—καὶ τὴν ἑτέραν πρὸς τὴν Δύσιν—τὴν Εὐρώπην—ἀληγορικῶς δηλ. παριστανομένης δι' αὐτοῦ τῆς Βυζαντινῆς Κοσμοκρατορίας...» ὡς ὑποστηρίζουσιν οἱ αὐτοὶ συγγραφεῖς.

Ἄλλὰ καὶ εἰς χρυσόβουλλον τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, πωληθὲν τῷ 1118 πρὸς τινὰς τῶν ἐν Ἀθῶν Μονῶν, ὑπάρχει πρὸ τῆς ἐπικεφαλίδος ἐξογραφισμένος χρυσέουθρος Δικέφαλος αἰετός.

ΓΙΑ ΤΟΝ «ΑΒΕΡΩΦ»

Βλαστήσανε οἱ πόθοι μας καὶ ἀνθίσαν τὰ ὄνειρά μας, περήφανοι σὺν ἀράξαις, Κερ. δι, στα νερά μας

Σὲ χαιρετοῦν ἡ θάλασσα καὶ κάθε κάβοι γέρει καὶ σ' εὐλογοῦν καλὸι γέροι μὲ τὸ Σταυρὸ στὸ χέρι.

Ἡ πικραμένη μας φυλὴ πὸ μιά ὡς ἄλλη ἀχρη, Σοῦ στέλν' ἀχόρταγο φιλεῖ μὲ στεναγμὸ καὶ δάκρυ Μὲ τί λαχτάρα νὰ ἔρξαι ν' ἀρθῆς Σὲ καρτεροῦτε

Πόσες φορές τὰ πέλαγα μὲ πόνο δὲν τηροῦσε καὶ δε ρωτοῦσ' ἀδιάκοπα τὸ κύμα τ' ἀφρισμένο γιὰ σένα, Κάστρο τοῦ γιαιλοῦ, κεραιναρματωμένο!

Καράβι μας ἀτρέμητο, παρθενικὸ καμάρι τῆς Σαλαμίνας τὸν πνιγμὸ, τὴ δάδα τοῦ Κανάρη ποῦ δύο φορές τὸν βάρβαρο θρασὺ τὸν ἔχουν ὀδύσει καὶ τρίτη τὸ κανόνι σου φορὰ νὰ τ' ἀνάσῃ ἡσὴ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΚΑΣ

δὲ νῆσοι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους στέλλουν κατ' ἔτος πλήθος ἰστιοφόρων σπογγαλιευτικῶν καὶ δὴ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ πλοίου. Εὐθὺς δὲ μὲ τὰς πρώτας πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου εἰς τὴν Τριπολίτιδα, ὁ ἑλληνικὸς σπογγαλιευτικὸς στολισκὸς εἰδείξε θαύματα γενναϊότητος καὶ μεγαλοψυχίας, σώσας πλείστους εὐρωπαϊοὺς κατοίκους ἐκ τῆς ματίας τοῦ ἰθαγενοῦς ὄχλου.

Εἰς τὰ ἐνδότερα ἀσχολοῦνται μὲ τὴν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, ἀλλ' εἰς ἐλαχίστην κλίμακα, μὲ πρωτογενῆ μέσα καὶ πανάθλια Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἐφρόντισε μόνον φόρους νὰ ἐπιβάλῃ καὶ ἀπογυμνώσῃ τὴν χώραν, μὴ ἐπιδιώκουσα τὴν πρόοδον τοῦ τόπου. Καὶ ἡ ἀπέραντος αὕτη χώρα ἀνεκμεταλλεῦτος εἰτελῶς καὶ ἀγρία, μόνον τοὺς θαυματοῦς καὶ ἀρωματώδεις φοινικὰς παράγει, σταφυλάς, σύκα, ἐλαίας ἐξαίρετον μέλι, ὀλίγον βάμβακα, πρόβατα πολλὰ καὶ ἵππους μικροσώμων, ἀλλὰ μεγάλης ἀντοχῆς.

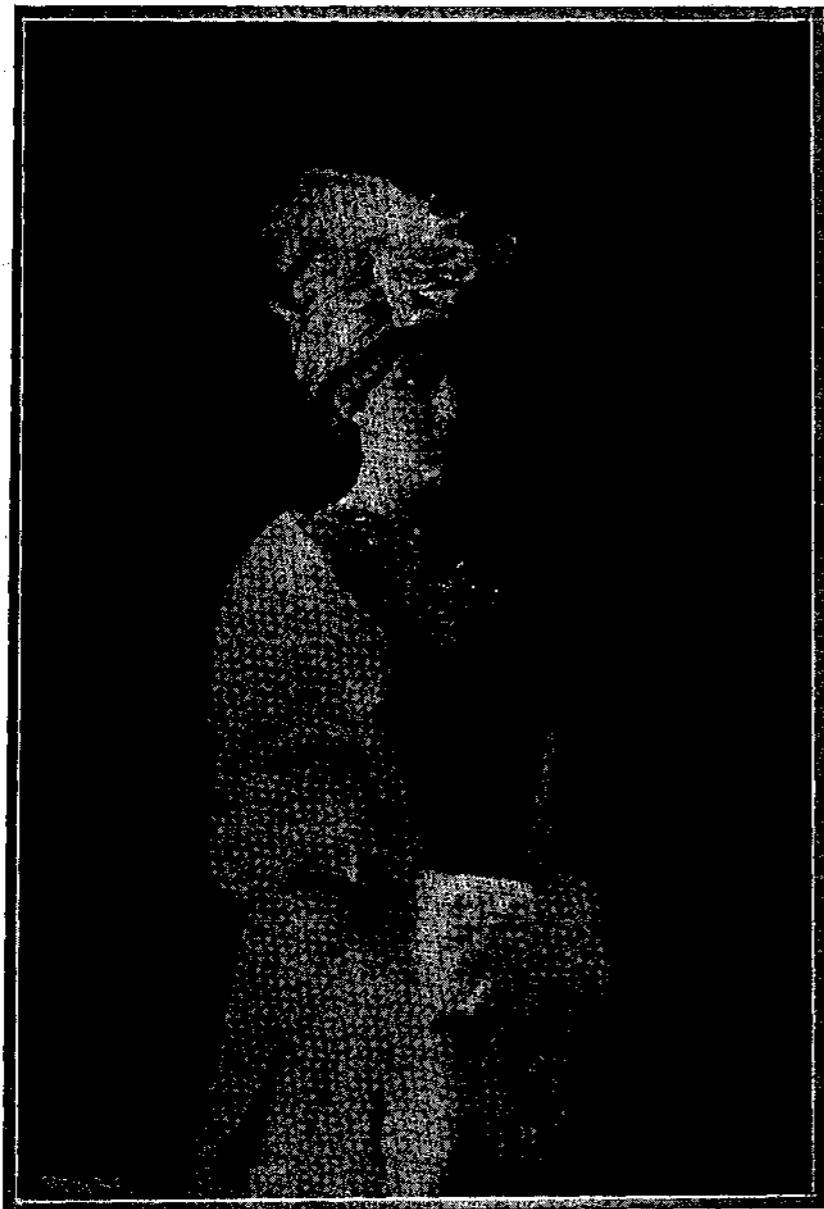
Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Τριπολίτιδος τὸ καὶ πλουσιώτερον, διότι ἀρδεύεται ὑπὸ πολλῶν ὑδάτων, εἶναι ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Κυρηναϊκὴ πεντάπολις. Τὰ περιεσώτερα ἱστορικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Τριπολίτιδος ἔχει ὁ Ἑλληνισμὸς, διότι ἡ Κυρηναϊκὴ Πεντάπολις, ἀκμάσασα κατὰ τὸ παρελθόν, ἦτο Ἑλληνικὴ ἀποικία, τὴν ὁποίαν ἴδρυσαν, καθ' Ἡρόδοτον, Θηραῖοι ἀποικοὶ καὶ δὴ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάποιος ἐκ τῶν πάντοτε τολμηρῶν καὶ ἐπιχειρηματικῶν Ἑλλήνων, εὐρίσκων στενὰ τὰ ὄρια τῆς πατρίδος του διέσχισε τὰ πέλαγα καὶ παρ' ὄλους τοὺς κινδύνους τῶν αὐτοχθύνων ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν χερσόνησον καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν μετέπειτα πλουσιωτάτην Κυρήνην. Εἰς τὰ περίεξ ταύτης ἰδρύθησαν κατόπι τέσσαρες ἄλλαι ἑλληνικαὶ πόλεις, ἀποτελέσασαι οὕτω τὴν Κυρηναϊκὴν πεντάπολιν. Ὁ πρῶτος ἑλλήν ἀποικὸς ἦτο ὁ Θηραῖος Βάττος, ὠδηγῆσας ἐκεῖ μερικὸν συμπατριώτην του, ἀπογόνους τῶν Μινυῶν, οἵτινες ἔλκοντες τὴν καταγωγὴν ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, εἶχον ἐκδιωχθῆ ἐκ Λήμνου καὶ καταφυγόντες εἰς Σπάρτην ἐφυγον καὶ ἐκείθεν εἰς Θῆραν, διὰ νὰ ἀκολουθήσουν κατόπι τὸν Βάττον εἰς Ἀφρικὴν.

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ χώρα τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἐπόθουν οἱ Ἰταλοὶ καὶ σήμερον κατεπάτησαν ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀηστρικὴ καθ' ἑαυτὸ ἡ πράξις βεβαίως. Ἀλλὰ τίς θ' ἀρνηθῇ, ὅτι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς γραιῆς Ρώμης, δὲν θ' ἀνανηψῇ ἡ ἀπέραντος Τριπολίτις ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ληθάργου καὶ δὲν θ' ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας τῆς πρὸς τὸν πολιτισμὸν ;

Π.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Χαρά στον τόν τραγουδιστή,
πού με τό νοῦ του πλάθει
μιάν ήρωίδα σάν σκιά
κι' ἀκόμη πλέον ἰχνη,
κ' ἐκεῖ πού λέει πῶς πέταξε
κ' ἐδούστηκε, κ' ἐχάθη,
ἐάφνω με μιάς στήν ὄψι σου
τῆ βλέπει ζωντανή.

Γιατ' εἶνε ἡ τέχνη σου ζωή
κ' εἶν' ἡ ζωή της τείση,
πού δίνει χάρι στ' ἄχαρα
καί στ' ἄφωνα φωνή,
μάγισσα, πού τό μαγικό
ραβδί μόλις ἀπλώση,
δείχνει καί κάνει ἀληθινά
σκλάβια σου τῆ σκηνή!

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟΝ!

Εἰς τὸ ὄρατιο μετ' ἄκρον ἀκτινικῆ συνή-
θροισμένη καὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου διη-
γεῖτο μιάν ἱστορίαν, ἐν ὧρατον ἀνέκδοτον, ὅλοι
δὲ ἐπεριμένοντες εἰς τὸ τέλος νὰ ἀναφωνήσῃ ὁ
ὑποπρόξενος τὴν συνηθισμένην φράσιν του:

— Ἐγὼ εἶδα κάτι περιεργότερον ἀκόμη!

Καί ἤρχισεν ἕνα παράδοξον καὶ ἐντελῶς
φανταστικὸν μῦθον.

— Ἐγνώρισσα κάποιον παμπόνηρον ἔμ-
πορον, ὁ ὅποιος ἐφαντάσθη νὰ ἐκμεταλλευ-
θῇ τὴν γνωστὴν ιδιότητα τῶν στρουθοκακ-
μῆλων.

Θὰ γνωρίζετε, ὅτι αὐτὰ τὰ πτηνὰ καταπί-
νουν εὐχαρίστως τεμάχια ξύλου, μετάλλια
ἀντικείμενα, ὀστρακὰ κτλ. καὶ εὐκολώτατα
τὰ ἀποταμιεύουν εἰς τὸν στόμαχόν των. Ὁ
πονηρὸς λοιπὸν αὐτὸς ἔμπορος ἠγόρασε μιάν
στρουθοκάμηλον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδε νὰ κα-
ταπίνῃ ὠρολόγια, δικυκλικά, ἀργυρὰ σκεύη
καὶ διάφορα ἄλλα τοιαῦτα εἶδη, κατὰλληλα
ὥστε νὰ εἰσχωρῶσιν εἰς τὸ στόμα της.

Ἀφοῦ λοιπὸν προητοίμαζε τοιοῦτοτρόπως
τὸ πτηνὸν, εἰσῆρχετο εἰς τὸ τελωνεῖον καὶ
προφραζομένης, ὅτι μεταφέρει τὴν στρουθοκά-
μηλον εἰς τὸν πλησιέστερον ζωολογικὸν κήπον,
διήρχετο αὐτῶ ελευθέρως.

Κατόπιν τοῦ ὄρατιο αὐτοῦ ἐκτελωνισμοῦ,
ἐπήγαινε εἰς κατάλληλον μέρος καὶ κυτῶν
φιλικῶς τὰ πτερωτὰ τοῦ πτερωτοῦ συνενόχου
του, ἔλεγε χαϊδευτικῶς:

— Ἐμπρός, ἔμπρός, καλὴ μου φίλη, ἐλ-
φρώσου ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸν βάρος τοῦ στομά-
χου σου.

Ἡ δὲ στρουθοκάμηλος, τελείως γυμνασμέ-
νη εἰς τὸ μέρος της, ἔσπευδε νὰ ἐξαγάγῃ διὰ
τῆς φυσικωτέρως ὁδοῦ της ὅλο τὸ φορητὸν κατὰ-
στημά της.

Δυστυχῶς ἡ ἀπάτη του κάποτε ἀνεκαλύφθη
κατὰ σατακικὸν τρόπον. Εἶχε παραχρῆμίσῃ τὸ
δύσμοιρον ζῶον μετ' ὀλόκληρον φορτίον ἀπὸ ἐ-
ξυπνητήρια ὠρολόγια, νέου συστήματος, μι-
κρὰ καὶ ἐκτάκτως ἠγούνητα. Φαίνεται δὲ, ὅτι
ὁ καταστηματοῦχος τὰ εἶχεν διαχορδίσει καὶ
καθ' ἣν στιγμὴν τὰ ἐρευνητικὰ βλέμματα τοῦ
τελώνου ἐπιπτον ἐπὶ ταύτης, δαιμονιώδης
συνεχῆς κρότος ἠκούσθη ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς

στρουθοκαμήλου. Μουσικὴ καὶ συναυλία τρο-
μαρὰ ὅλη ἱκανὴ νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς νεκροὺς ὄλους
τοῦ νεκροταφείου.

Τὸ δύστηνον ζῶον εἶχε τραλλεθῆ. Ἡ συ-
κίνησις ἐπρόξενησεν εἰς τὰ ἐντόσθια του τρο-
μακτικὸν ἀποτέλεσμα καὶ δὲν ἐκράτηθη οὐδ'
ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' ἐξέκένωσε πρὸ τῶν κατα-
πλήκτων τελω.οφυλάκων τρεῖς δωδεκάδας
ἐξυπνητηρίων.

Ἄρα σιωπὴ διεδέχθη τὸ τέλος τῆς εὐθύ-
μου ταύτης ἱστορίας καὶ ὅλοι εὗρισκον υπερ-
βολικὸν εἰς τὰς ψευδιστορίας του τὸν φοβερὸν
ὑποπρόξενον. Τέλος ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεί-
νης σιωπῶν καθηγητῆς κ. Τουρμῶλ ἔλαβε τότε
τὸν λόγον.

— Ἀκούσατε, κύριε ὑποπρόξενε, ἡ μικρὰ
σας ἱστορία εἶνε βέβαια ἀρκετὰ ἐξυπνη, ἀλλ'
ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ σας εἶπω, ὅτι εἶδα κάτι, ἀκό-
μη πλέον περιεργόν!

Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ὠδήγουν δώδεκα καγγου-
ρῶ διὰ κάποιον ἐπιχειρηματίαν. Εἶχα ἤδη δι-
έλθει ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ ἐφθάσα εἰς τὴν
χερσονήσον τῶν Βαλκανίων, ἥτις εἶχε τότε
κακὴν σιδηροδρομικὴν συγκοινωνίαν. Ἐτα-
ξείδευ λοιπὸν διὰ φορητῶν ἀμαξῶν καὶ ἐνῶ
ἤμην ἑτοιμὸς νὰ διαβῶ τὰ Ρωμανικὰ σύνορα,
εἰδοποιήθη ἀπὸ ἕνα καλὸν ἄνθρωπον, ὅτι δυ-
νάμει ἀπαγορευτικῆς διατάξεως, τελευταίως
ψηφισθείσης περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ζῶων, θὰ
ὑποχρεούμην εἰς σημαντικὰ ἐξόδα, χάριν τῆς
μικρᾶς μου ἀγέλης. Ἐσπῶζα τὸ κεφάλι μου,
διὰ νὰ εὕρω τρόπον καὶ ἀποφύγω τὴν πληρω-
μὴν, ὅτε ἔξαφνα, ἐνῶ παρετήρουν τὰ ἔμπρο-
σθέν μου, κατ' ἀνάστημα τοποθετημένα καγ-
γουρῶ, δαιμονία ἰδέξ μου ἦλθε.

Γνωρίζετε, ὅτι αἱ θήλειαι καγγουρῶ εἶνε ἐ-
φοδισμέναι διὰ τινος θήλακος, ὅστις ταῖς χρη-
σιμεύει νὰ μεταφέρουν ἐντὸς τὰ μικρὰ των.
Ὅλα λοιπὸν τὰ καγγουρῶ μου ἀνήκον εἰς αὐ-
τὸ τὸ φύλλον, προτιμήσας ταῦτα, διότι τὰ
ἄρρενα εἶνε δύστροπα. Ἐλαβα λοιπὸν τὸ μι-
κρότερον ἀπὸ τὸν λαίμῳ καὶ τὸ ἔθεσα εἰς τὸν
θήλακα τοῦ ἀμέσως μεγαλειότερου του.

Δὲν ἦτο βέβαια καὶ τόσον εὐκόλον, ἀλλὰ
τέλος πάντων τὸ ἐπέτυχα. Οὕτως ἡ δευτέρα
καγγουρῶ ἐφαίνετο ὀλίγον παχύτερα τοῦ συ-

νήθους. Ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου ἔθεσα τὴν δευτέραν καγγουρῶ εἰς τὸν θήλακα τῆς τρίτης. Ἦλθεν ὀλίγον στενόχωρα, ἀλλὰ θὰ γνωρίζετε, ὅτι αὐτὰ τὰ ζῶα ἔχουν ἑλαστικωτάτας τὰς κοιλιακὰς πλευράς. Ἡ τρίτη φέρουσα καὶ τὰς δύο ἄλλας συντρόφους τῆς προυσιάζον ἀρκετὰ μέγαν ὄγκον, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπερβολικόν.

Σὰς ἐρωτῶ, κύριε ὑποπρόξενε, ἔπρεπε νὰ ἀφήσω ἡμιτελὲς τὸ ἔργον μου; Ἐννοεῖτε λοιπόν, ὅτι ἔθεσα τὴν τρίτην καγγουρῶ εἰς τὴν τετάρτην καὶ μὴ ὑποχωρῶν πρό τῶν δυσκολιῶν, ἀπλῶς οἷον λέγω, ὅτι ἡ τετάρτη ἐκρύβη ἐντὸς τῆς πέμπτης, ἥτις ἐχάθη εἰς τὴν ἕκτην, ἡ ὁποία πάλιν εἰσῆχθη εἰς τὴν ἐβδόμην καὶ αὕτη ἐξερχνίσθη εἰς τὴν ὄγδωτην καὶ ὁποία πάλιν κατεβυθίσθη εἰς τὴν ἐνάτην. αὕτη ἐξηπλώθη εἰς τὴν δεκάτην, τὴν ὁποίαν συμπέσας με ἀρκετὴν δυσκολίαν εἰς τὴν ἐνδεκάτην, περιέκλεισα τέλος καὶ ταύτην μετὰ πολλοῦ κόπου ἐντὸς τῆς τελευταίας. Διὰ τὴν τελειώσῃ τὸ ἔργον μου ἀπητήτο ἐκάστην φέρων καὶ δύναμις μεγαλειότερα. Εἰς τὸ τέλος ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ κηθίσω ἐπάνω εἰς τὴν τελευταίαν διὰ τὴν σπρώξω ὅλας τὰς ἄλλας. Ἡ δωδεκάτη Καγγουρῶ εἶχε εὐτυχῶς γιγαντώδεις διαστάσεις καὶ τὴν ἐπινόμαζα Ἀδέλκην ἀφοσιωμένον ζῶον με πρᾶξιματικὴν θέλησιν, διδάχθην εὐχαρίστως νὰ φέρῃ τοιοῦτον φορτίον. Ἐπαφελόμενος τῶν καλῶν τῆς αὐτῶν διαθέσεων, τὴν ἔθεσα ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ προυσιάζθη ἀράματα εἰς τὸ τελωνεῖον, συνοδεύων, φαινομενικῶς πάντοτε, μίαν μόνον Καγγουρῶ.

Οἱ ὑπάλληλοι ἐφάνησαν ἐνοχλητικοὶ κάπως. Κατεβίβασα τὸ ζῶον ἐκ τῆς ἀμάξης, ἐνῶ οὗτοι διηρεῖνον πανταχοῦ. Μετὰ τινος στιγμῆς πρᾶξιματικῶς, ὅτι ἡ Ἀδέλκη ἀνησυχεῖ πολὺ σημεῖωσατε, ὅτι ἐνδεκα Καγγουρῶ ἐπνίγοντο ἐντὸς τοῦ θήλακος τῆς δωδεκάτης. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκινεῖτο ἡ ἐνδεκάτη ἐντὸς αὐτῆς, ἐστενηχωρεῖτο ἡ δεκάτη, ἡ ὁποία ἠνόηται πολὺ τὴν ἐνάτην, αὕτη δὲ ἐταράσσειτο καὶ ὄγδωτη ὑποφέρουσα ἡσπερον, ἐντὸς δ' αὐτῆς ἡ ἐβδόμη ἐπανεστᾶται, ἐνῶ ἡ ἕκτη τὴν ἐτοιμῆν, ἡ πέμπτη ἐσκιρτά. ἡ τετάρτη ἐζήτει νὰ ἐξέλθῃ, ἡ τρίτη ἐχώρει, ἡ δευτέρα ἀπηλπίζετο, καὶ ἡ μικρὰ καὶ τελευταία ἀνυπομένει!

Ἀπετελεῖτο μίαν γενικὴν διχόδοκον ἀταξίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ὑπέφερε μέρτυρα ἡ δυστυχῆς Ἀδέλκη, συνθλιβούσα τὰς πλευράς καὶ τὰ ἐντόσθια τῆς. Ἡ δυστυχῆς μοὶ ἐνέπνευσεν οἶκτον.

Εὐτυχῶς μὰς περιεκύκλουν πολλοί, πλῆθος δὲ χαμινίων ἐτρέξαν νὰ θαυμάσωσι τὸ περίεργον τετράποδον. Ἡ Ἀδέλκη, κελῶς ἀνατεθραμμένη προσεπάθει ἀπελιπτικῶς νὰ συγκρατηθῆται, ἐξ ἄλλου τὴν ἐνεθάρρυνα καὶ ἐγὼ διὰ τοῦ ἀσθητοῦ βλέμματός μου, στενοχωρού-

μενος πότε τέλος πάντων θὰ ἐτελείωναν αὐτοὶ οἱ φορολογηταί.

Τέλος εἰς ἐκτελωνιστῆς μοὶ ἔκαμε σημεῖον νὰ ἀναχωρήσω. Δυστυχῶς ὅμως ἦτο πολὺ ἀργά. Ἡ Ἀδέλκη εἶχε ἐξαντληθῆ ἐντελῶς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον ἐξογκωθῆ, οἱ ὠμοὶ τῆς ἐκάμφθησαν...! Καὶ ὅπως ὁ διάβολος ἀναπηδᾷ ἀπὸ ἐν κυτίον, οὕτω ἡ ἐνδεκάτη Καγγουρῶ ἀνεπήδησεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔπεσεν ὀλίγα βήματα μακρὰν.

Τὸ πλῆθος ἀνεκάγχασε καὶ πρὶν συνέλθουν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, εἶδον, ὡς θὰ ἐμκντεύσατε, κύριε ὑποπρόξενε, τὸ δέκατον νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἐνδεκάτον, τὸ ἑνατὸν ἀπὸ τὸ δέκατον, ἔπειτα τὸ ὄγδωτον, τὸ ἑβδομὸν, τὸ ἕκτον, τὸ πέμπτον, τὸ τέταρτον, τὸ τρίτον, τὸ δεύτερον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τέλος ἀνεπήδησε τὸ τελευταῖον. Εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν πέντε δευτερολέπτων αἱ δώδεκα Καγγουρῶ μου ἐβρίσκοντο ὅλα πρᾶξιματικῶς, καθήμενα καὶ ἀναπνεύονται, κινεῖσθαι κωμικῶς τοὺς μικροὺς ἐμπροσθίους πόδας, ὅπως τὰ μικρὰ παιδάκια ἀναμένοντα γλύκισμα. Τὰ περισσώτερα δὲ τῶν χαμινίων εἶχον ἐξαφχνίσθη τρομχημένα. Ὅσοι δὲ ἔμενον ἐκεῖ ἐτριβον τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀγνοοῦντες, ἂν ἦσαν θύματα διωδικῆς τιμῆς ἐμφχνίσεως ἢ δολοπλοκίας. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ δὲν τὰ ἔχασα, ἀλλὰ κτυπήσας φιλικῶς εἰς τὸν ὦμον τὸν πλησιέστερον φορολόγον εἶπα.

— Ἀ, τί λέγετε, δὲν εὐρίσκετε, ὅτι ἐπαιζοκκαλᾷ; Καὶ σφυρίζας πρὸς τὴν μικρὰν μου συνοδίαν, ἀνεχώρησα εὐθύμως, ζητῶν καὶ ῥέστα.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη στιγμῶν ὁ ὑποπρόξενος εἶδεν ἀνησυχητικὰ σημεῖα. Ὅταν ὅμως ἐτελείωσα τὴν ἱστορίαν μου, ὁ καθηγητῆς εἶπεν.

— Ἐχετε ἀρκετὴν ἐμπνευσιν, κύριε καθηγητῆ!

— Καθόλου, ἐνεθυμήθη παλαιὰς ἱστορίας.

— Δὲν θὰ ἔχετε ὅμως τὴν ἀξίωσιν νὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ οἷον συνέβη πρᾶξιματικῶς.

— Σὰς ὀρκίζομαι, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἡ μικρὰ μου ἱστορία εἶνε ἀληθεστάτη, ὅσον ἡ ἰδική σας, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου μὰς διηγήθητε. Ἄλλως τε ποῖον νομίζετε εἶδον ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ τελωνεῖου; Μκντεύστε;

— Ἀδύνατον νὰ μκντεύσω.

— Ἀκριβῶς τὸν ἀνθρωπὸν σας με τὴν στρουθοκάμηλον, ἐτοιμὸν καὶ αὐτὸν νὰ ἐκτελωνήτῃ. Ἰδοὺ βεβχίως ἀξιοπίστος μάρτυς, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ σὰς δώσῃ ὅσας πληροφορίας ζητήσητε.

Ὁ ὑποπρόξενος ἔκρινεν ἀνωφελὲς νὰ ἐξκολουθήσῃ αὐτὴν τὴν συζήτησιν, ἀλλὰ ἡ στενοχωρία του ἐδείκνυσεν ὅτι δὲν ἦτο εὐχαριστήμενος μετὰ τὸ ἀστεῖον ὅπου τῷ ἐπαιζαν.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Π.

ΑΠΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΕΙΣ ΒΟΛΟΝ. ΠΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΔΗΨΟΣ

Ἀπὸ τῆς Χαλκίδος εἰς Βόλον τὸ ταξείδιον εἶνε πολὺ εὐχάριστον καὶ ὅστις δὲν ἐξέτελεσε τοῦτο, ἀγνοεῖ μίαν τῶν καλειτέρων ἀπολαύσεων. Ἡ θάλασσα ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῆς περιοριζομένη μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Στερεᾶς διατελεῖ σχεδὸν πάντοτε ἡρεμοῦσα καὶ τούτου ἕνεκα ὁ πλοῦς διαρκῶς ἡσυχος παρέχει τοῖς ἐπιβάταις τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθῶσιν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ διάφορα ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἐξελιστόμενα τοπεῖα. Καὶ ἀκούετε διαρκῶς ἐξ ἀριστέρων καὶ εὐωνύμων σας:

— Τί ὠραία θάλασσα!

— Τί ὠραία μέρη!

— Τί ὠραῖα ἀπόψεις! κλπ.

Ἦδη ταξιδεύομεν πλέον ἀπομακρυνόμενοι τοῦ στενοῦ τῆς Χαλκίδος.

Τὴν ἐνδεκάτην κρούει ὁ κώδων τοῦ προγεύματος καὶ τριακοντάς ἐπιβατῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων εὐθύμως καὶ προθύμως καταλαμβάνομεν τὰς ἐκατέρωθεν πολυμήκους τραπέζης ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ καταστρώματος ἐστημένης, προπαρασκευασμένας θέσεις, ὅτε ἀνευ ἐτέρως εἰδοποιήσεως καὶ διατυπώσεως ἐκκενοῦμεν καὶ ἐν τοῖς πινακίοις μὰς τοποθετοῦμεν τὰ πρὸ ἡμῶν εὐρισκόμενα ποικίλα ὀρεκτικά, ἐλαίος, σαρκέλλας, σαλάμια, κάπαριν, κτλ. Καὶ ἀκολουθοῦσι μετὰ τοῦ τοπροτεινόμενα ἡμῶν ὑπὸ τῶν καμαρότων πινακίδες πεπληρωμένα ἐξ ὠραίων μακαρονίων, ἰχθύων καὶ κοτελέτων, ἅτινα πάντα μετὰ περιστῆς ὀρέξεως πάντες καταβροχθίζομεν, ἐπιπλέοντες συγχρόνως ταῦτα ἐν τῷ στομάχῳ μὰς δι' ὠραίου ρητινίου ἢ μελανοῦ οἴνου. Εἶτα μὰς προσφέρουσι τυροὺς καὶ καρπούς καὶ τὸν τελικὸν ἐν παντὶ γεύματι ἢ προγεύματι μελανίτην, δηλαδὴ καφφέν.

— Ὁραῖα ἐφάγαμεν!

— Πολὺ ἐλεγκτὸν πρόγευμα.

— Ἐχουν κελὴν μαγειρικὴν.

Καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχετικὰ ἀκούετε, ὅτε ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀποσυρόμεθα τῆς τραπέζης καὶ λαμβάνομεν θέσεις περὶ τοῦ καταστρώματος, ἄλλοι συζητοῦντες καὶ ἄλλοι παρατηροῦντες καὶ θαυμάζοντες τὰς ἐκατέρωθεν ὠραίας ἀκτῆς καὶ τὰ ὄρη τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἅτινα ὁμολογουμένως εἰσὶ θελκτικὰ καὶ γραφικώτατα.

Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμάσιος, ὁροσερός καὶ εὐχάριστος, ἡ θάλασσα ἡρεμοῦσα καὶ μόνον ὑπὸ

μικρᾶς αὔρας μετακινεῖται ἢ εὐλύγιστος ἐπιφάνεια αὐτῆς· τὸ δὲ σκάφος μὰς ὑπερηφάνως καὶ ταχέως διασχίζον τὸ ὕδωρ προκαλεῖ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ συμπάθειάν μας. Ἦτο ἡ ὠραία Μυκάλη τοῦ Τζῶν, τὸ γνωστὸν ταχύπλοον τῆς ἐταιρείας ταύτης ἀτμόπλοιον.

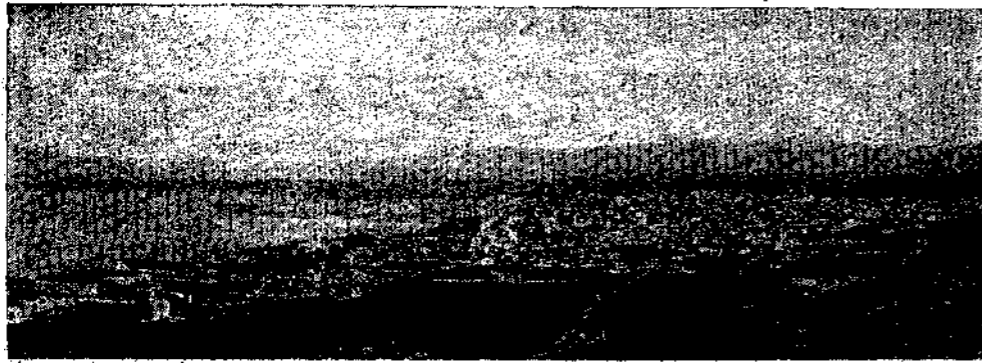
Περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν πλησιάζομεν τὴν Αἰδηψὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἰταμέθα πρὸ αὐτῆς ἐν ἀτμῷ, ὅτε διάφοροι λέμβοι ἀναφαίνονται καὶ μὰς φέρουσι τοὺς ἐκτελέσαντας τὰ ἱαματικὰ αὐτῶν λουτρὰ ἐπιβάτας, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι τοιοῦτοι μὰς ἀποχαιρετῶσιν ἐν τῷ πλοίῳ, μεταβαίνοντες δι' ἀνανέωσιν ἐκεῖ τῶν σωματικῶν αὐτῶν δυνάμεων.

Ἡ Αἰδηψὸς εἶναι κυρίως μικρὸν χωρίον, ὀλίγον ἀπέχον τῆς νέας παρακτίου πόλεως, ἐνθα αἱ ἱαματικαὶ πηγαί, περὶ τῶν ὁποίων ἐκτίσθησαν διάφορα οἰκήματα καὶ ξενοδοχεῖα. Εἶναι αἱ πηγαὶ αὗται καταλλήλοι διὰ ρευματισμοὺς καὶ διάφορα ἀρθριτικὰ νοσήματα, χιλιάδες δὲ τινος πασχόντων μεταβαίνουνσι κατ' ἔτος ἐκεῖ τὸ θέρος πρὸς θεραπείαν. Ἡ διαμονὴ τῶν ἐνταῦθα εἶναι λίαν εὐχάριστος, ὡς ἐκ τῆς ὠραίας ἀπόψεως τοῦ μέρους καὶ τῆς θαυματικῆς ἀπολαύσεως τῶν ἐναντι τοπεῖων· περιπάτους δὲ καὶ διασκεδάσεις ἔχει ἀρκετάς, ὡς ἐκ τῆς συρροῆς πολλῶν οἰκογενειῶν ἐνταῦθα, καθιστωσῶν τὴν διαμονὴν εὐχάριστον.

Ἀφοῦ ἐμείναμεν περὶ τὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας οὕτως, ἀπήραμεν ἐν τάχει διὰ τὸν Βόλον.

Καὶ ὁ πλοῦς μὰς οὗτος ὑπῆρξε λίαν εὐχάριστος καὶ ἀπολαυστικός. Ἀφοῦ παρεκάμψαμεν τὸ ἀκρωτήριον ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς Αἰδηψοῦ, ἀφήσαμεν ἀριστερόθεν τὸν βαθὺν κόλπον τῆς Στυλίδος, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ τὴν Ἀταλάντην καὶ ἐπλέοντες δεξιόθεν παρὰ τὸ μακρὸν μήκος τῆς τελευταίας πλευρᾶς τῆς Εὐβοίας, ἐνθα οἱ Ὁραῖοι καὶ τὸ Ἐηροχώριον, ὅτε ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀκρωτηρίου δεξιόθεν τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἐνθα τὸ Τριάκερι, ἐπὶ τῆς ἀκρᾶς τοῦ ὄρους μὰς ἀγγέλλει ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἰσελάθωμεν ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ζῶηρος ἀνεμος μὰς ὑπεδέχθη ἀνησυχῶς, ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ἀσφλῶς ἐπλέομεν ἐντὸς τοῦ ἀγανθοῦ ἱστορικοῦ καὶ θαυμασίου Παγασητικοῦ κόλπου.

Πάντες τότε ἀφήσαντες τὰς θαυματικὰς καὶ παρατηρητικὰς ἡμῶν βλέψεις, μετεφέραμεν τὰς σκέψεις ἐπὶ τοῦ τέρματος τοῦ θαλασσοῦ τούτου ταξείδιου μὰς, ὅποτε μετ' ἀδημονίας

*Αποψις του ΒΟΛΟΥ εν τῷ λόφῳ Δημητριάδος.

πλέον ανεμένομεν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Βόλου, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ.

Ὁρατὸν καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο. Τὰ ἀμυρὰ ὄρη βραχμῆδὸν διηυκρινίζοντο καὶ αἱ ἀκτὰὶ ἤρχίζον νὰ διαγράφονται καθαρώτερον, λευκά τινα δὲ σημεῖα δίκην χιονοστιβάδων ἀνεφάνησαν κατ' ὀλίγον εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ Πηλίου ὄρους· ἐφ' ὅσον δ' ἐχωροῦμεν ἐντὸς τοῦ κόλπου, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ κτάρωτα μέρη αὐτοῦ διεκρίνοντο καλεῖτερον. Ἦτο πολὺ περίεργον τὸ θέαμα, διότι ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἢ ἡμέρα ἐχώρει πρὸς τὸ τέλος τῆς καὶ ὁ ἥλιος ἐκλίνε πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ὁ Βόλος, ἡ Ἀγριά, τὰ Λεχώνια, ἡ Μακρονίτσα, ἡ Πορταριά κτλ. ἐναλλάξ πρὸς αἰχμῆν πλέον εὐκρινῶς πρὸ ἡμῶν. Ἀπέχομεν τέλος ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν τοῦ ὠραίου λιμένος τοῦ Βόλου, ὅστις σχεδὸν ἔχει συντελεσθῆ καὶ τὰ πάντα ὡς ἐν πικρῶν εἰκόνι ἐν ὠραίῳ πλαισίῳ διηυκρινίσθησαν τελείως ἐνώπιον ἡμῶν.

Ἐδρῖσκόμεθα ἤδη ἐν τῷ λιμένι, ἡ πόλις κεῖται ἐναντι μεγαλοπρεπῶς μετὰ τὰ ὠραία κτίρια τῆς καὶ τὴν μεγάλην σειρὰν τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν οἰκοδομῶν τῆς, πλῆθος δὲ κόσμου, ἰδίᾳ γυναικῶν τοῦ συρμοῦ μετὰ ὠραίας ἀμφιέσεις καὶ τοὺς πλατυγύρους πῖλους τῶν περιδιαβάσει κατὰ μῆκος αὐτῆς. Ἔτεροι δὲ πολλοὶ παρακάθηνται ἐξωθι τῶν καφενειῶν, ζαχαροπλαστείων καὶ ζυθοπωλείων, ὅπου μουσικαὶ ἀνακρούουσι ὠρεῖα τεμάχια, αἰδοὶ δὲ ἐκπέμπουσι γύρω τὰ γλυκύφθογγα αὐτῶν ἄσματτα. Ὁ Βόλος διασκεδάζει κατ' ἐσπέρας, ἐνῶ τὴν ἡμέραν ἐργάζεται ἀκμαίως, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, γνωρίζων αὐτὸν ἀπὸ ἄλλοτε καὶ ἔσπευσα νὰ ἐξέλθω μετὰ τὸν ἀρειμάνειον λεμβοῦχον, ὅστις ἐπροθυμοποιήθη νὰ μετὰ ζήτησιν.

— Κύριε Πρίντζη, ἐνθυμεῖσθε, μοι λέγει, ἐγὼ σὰς ἐβγάλα καὶ πέρισι, δὲν πηγαίνετε πάντοτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μ. Βρετανίας;

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, ἐμπρὸς λοιπὸν, τῷ ἀπαντῶ. Καὶ παραλαβὼν τὴν βλλίζαν μου, ἐξήλθον μετὰ δέκα κωπηλασίας, διότι τὸ πλοῖον ἀγκυροβολεῖ πλησίον τῆς ἀκτῆς. Ἀφοῦ

δὲ ἐτακτοποιήθη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, κατήλθον καὶ μετέβην ἀμέσως εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου ἀνεμίχθη μετὰ τοῦ κατὰ μῆκος αὐτῆς περιδιαβάλλοντος πλῆθους καὶ εἶτα παρακαθίσας πρὸς τινὶ τραπέζῃ τοῦ μεγάλου καὶ ὠραίου ἐκεῖσε ζυθοπωλείου, ἐζήτησα κατὰ προτίμησιν ἐν κύπελλον τοῦ εὐγέστου ζύθου Φιζ, ὅστις προσφέρεται ἐνταῦθα μετὰ κάλλιστα ὀρεκτικά. Δύναμαι δὲ νὰ εἶπω καλεῖτερον ἔτι τῶν διδομένων εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ μετὰ τὴν παρατήρησιν, ἔτι τὰ κύπελλα ἐνταῦθα φέρουσι τοσοῦτον χονδρὸν πάχος, ὅστε ἡ ζημία τῶν προσφερομένων μεζέδων ἰσοφαρίζει τὸ κέρδος ἐκ τοῦ ἔλασσον προσφερομένου ζύθου. Καὶ οὕτως ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβω τὴν δόσιν τοῦ ζύθου.

Πολὺ εὐχαριστεῖται τις ἐν τῇ παραλιακῇ συναναστροφῇ ταύτῃ τῶν Βολιωτῶν. Εἶνε εὐχαρῖς ὄντως ὁ κόσμος, καλὸς καὶ διασκεδαστικός, ὠρεῖον τὸ κέντρον καὶ πρόθυμος περιποίησις.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ἀκριβῶς αἱ μουσικαὶ παύουσι καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἀποσύρεται ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πρὸς δεῖπνον, ἵνα ἐπανέλθουν τὴν δεκάτην ὥραν. Οἱ δὲ ξένοι ὁμοίως μεταβαίνουν τὴν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἶτα πάλιν καὶ οὗτοι ἐπανέρχονται, ἵνα περᾶσωσι τὴν ὥραν τῶν, ὡς κοινῶς λέγομεν. Καὶ ἄλλοι λαμβάνουσι τὸν καφέ τῶν, αἱ κυρία καὶ δεσποινίδες τὸ παγωτόν τῶν καὶ οἱ νέοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἀντελήφθη, τὸ γλυκισμὰ τῶν. Ἐν ταυτῷ δὲ ἀκροῶνται πάλιν τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ὠραίων ἄσματων τῶν αἰδοῦν, μετ' ὃ παρακολουθοῦσι καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν δύο κινηματογράφων, ἀμιλλομένων παρὰ τοῖς δύο καφενειῶν, καὶ τὴν δωδεκάτην ὥραν στυομένων τῶν φώτων ἀποσύρονται πάντες πρὸς ὕπνον, ἐξαιρέσει βεβαίως ὡς πάντοτε τῶν ρομαντικῶν, οἵτινες προτιμῶσι νὰ ρεμβᾶσωσιν ἔτι ὀλίγον εἰς τὸ σκότος ἢ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς συμπασχούσης αὐτοῖς σελήνης.

Ἐγερθεὶς καὶ ἐγὼ τότε μετέβην εἰς τὸ ὀλίγον περαιτέρω ἀπέχον ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἔχει παραθέσει τραπέζαν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀκτῆς, καὶ ἐζήτησα

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΦΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γιατὶ νὰ φύγῃς τόσο νέος
γιὰ τὸ μακρὸ ταξίδι,
γιατὶ τῆς μάνας τὴν καρδιά
νὰ τὴν δαγκάσῃ φεῖδι;

Γιατὶ τῶν ἀδελφῶν σου
τὰ χεῖλη νὰ πικράνῃς,
Καὶ τοῦ πατέρα τὴν ψυχὴ
πικρὰ νὰ τὴν μαράνῃς;

Γιατὶ τὸ μόνο σου ἀδελφὸ
μονάχο του ν' ἀφήσῃς;
Μὴν ἐφυγῇς προσωρινὰ
καὶ πάλι θὰ γυρίσῃς;

Γιατὶ, γιατί δὲν ὁμιλεῖς,
γιατὶ ἔκλεισες τὸ στόμα,
γιατὶ ἐπῆρες ταῖρι σου
καὶ σύντροφο τὸ χῶμα;

Γιατὶ τοὺς φίλους ἐξάσας,
τ' ἀδέλφια σου τὴ μάνα,
τόσο βαθειὰ σ' ἐκοίμησε
τοῦ χάρου ἢ καμπάνῃς;

ΣΟΦΙΑ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

"Ὅπως τὸ σῶμα εἶνε προωρισμένον νὰ κινήται, καὶ ὁ νοῦς νὰ σκέπτεται, οὕτω καὶ ἡ καρδιά εἶνε προωρισμένη νὰ ἀγαπᾷ. Ὅταν ἐρωτᾷ λοιπὸν κανεὶς: «τί δουλεῖα κάμνει ὁ τάδε;» ἢ «ἔρωτευμένον», ὅπως θὰ ἔλεγον: «ταχυδρόμος ἢ συγγραφεὺς».

Τὴν ἡδονὴν τοῦ μαθήματος τὴν αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι, ὅταν χάσουν τὰ δόντια τῶν.

Ἡ ζωὴ εἶναι διαρκὴς πονόδοντας.

Τοῦ ἀνδρὸς τὸ τραγοῦδι ἀποτελεῖται ἀπὸ φωνῆς, τῆς γυναικὸς ἀπὸ ξεφωνήματα.

Λέγουν «ἀγάπησε καὶ τρελλάθηκε», ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ λέγουν «τρελλάθηκε καὶ ἀγάπησε».

"Ὅσοι κάμνουν ψυχρολουσίαν ἀρρωσταῖνο νὰ κάθ' ἐκάστην, ἵνα μὴ ἀρρωστήσουν μιὰ φορὰ ἐν τῇ ζωῇ τῶν.

Ἡ ρητορεία εἶναι εἶδος παραφροσύνης ὅπερ δὲν ἐμελέτησεν ἀκόμη ἡ Ἐπιστήμη.

Ὁ ἀποτυχῶν σπάταλος πιθάνον νὰ γηράσῃ ἐπαίτης· ἀλλ' ὁ πτωχέων φιλάργυρος ἀποθνήσκει ἐγκληματίας.

Τὸ φίλημα εἶναι τὸ τελευταῖον ἴχνος τῆς ἀνθρωποφραγίας.

"Ὅσοι θαυμάζουν τὸς κορυφάς, ἄς μὴ λησμονοῦν ὅτι ὑπάρχουν καὶ κολοκυθοκερφαίδες.

Εἰς τοὺς πολιτευομένους ἀνθρώπους τὸ μείδιμα κατήνησεν ἐπιδημικὴ νόσος.

Κανὲν ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν δὲν ἔχει τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὅπερ ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι χρήσιμον ἐν κύκλῳ παιδικῷ.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

κατὰ προτίμησιν ἔλθεις, διότι ὁ Βόλος παρέχει τοιοῦτους πολλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς ὄλων τῶν εἰδῶν.

Καὶ δὲν ἀπέτυχ. Μετ' ὀλίγον μοι παρατέθη ὠρατὸν τι μέγα μπαρμποῦνιον ἐντὸς ὀρεκτικωτάτου καρυκεύματος. Τὸ ἐστιατόριον τῆς Γαλλίας τοῦ καλεῖτερου ξενοδοχείου τῆς πόλεως φημιζέται διὰ τὴν καλὴν μαγειρικὴν καὶ πρόθυμον ὑπηρεσίαν του. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματός μου μετέβην καὶ πάλιν ὡς εἶκος εἰς τὸ παρακείμενον τῆς ἀκτῆς μέγα καφενεῖον, ὅπου ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἀπλέτου φωτός ὠραίας πνευσελήνου καὶ εὐδοσιότατου καιροῦ ἔπιον τὸν καφέ μου καὶ ἀφοῦ ἐπ' ἀρκετὸν ἐθαύμασα τὴν φύσιν τῆς ὕλης ἐκείνης περιοχῆς καὶ εὐχαρίστου κινήσεως τοῦ ὄλου ἐκείνου κόσμου καὶ παρακολούθησα τὴν νυκτερινὴν ταύτην διασκεδασίαν τῶν μέχρι τῆς ἐξελίξεως καὶ τοῦ ἀρκετὰ ὠραίου καὶ ἐνδιαφέροντος κινηματογράφου τῶν ἀπεσύρθησαν λίαν εὐχαριστήμενος πρὸς ὕπνον.

Τὴν ἐπαύριον ἐπεσεκέρθη τὸς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» καὶ τὴν πόλιν τῶν, ἥτις ὄλονεν προουδεύει εἰς οἰκοδομὰς καὶ ἐμπόριον.

Ὁ Βόλος εἶνε τὸ ἐπίγειον τῆς Θεσσαλίας καὶ διὰ τοῦτο ὁ λιμὴν ἔλαβεν ἀνάπτυξιν σχετικὴν, ὁ σιδηρόδρομος ἐπεκτάθη μέχρι τῆς βραχίονος τῶν φορτώσεων καὶ ἐκφορτώσεων, τραπέζικα γραφεῖα καὶ ὑποκαταστήματα τῶν ὑπαρχουσῶν τραπέζων μας συνεστήθησαν ἀρκετὰ, ξενοδοχεῖα πολλὰ προσετέθησαν ὡς ἐκ τῆς μεγάλης κινήσεως τῶν ξένων καὶ τῶν προσελεύσεων τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἰδίᾳ τὴν Αἴγυπτον ἀποδημούντων Θεσσαλῶν, καταστήματα διάφορα ἰδρύθησαν ἐμπορικὰ καὶ βιομηχανικὰ, οἰκοδομαὶ δὲ πλεῖσται ὠραταὶ καὶ μεγάλα καθωράισαν σημαντικῶς τὴν πόλιν.

Ὁ Βόλος προωρίσται μεγάλως νὰ ὠφελήσῃ προουδύσης τῆς ἐν γένει συγκοινωνίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

Χώρα ποῦ πάντα εἶχες
χωρὶς κακία καὶ φθόνο
κουφή, βουβή καὶ ἀναίσθητη
στὸ δάκρυ καὶ στὸ πόνον

πῶχαις τὸ Λάρο βασιλῆά
καὶ στέμμα τὸ δρεπάνι
γιὰ μοναχὸν στολίδι σου
σάβανο καὶ λιβάνι....

"Ὁ!!... πῶσο εἶσαι ζηλευτὴ
χωρὶς τρισαγαθμῆν
γιὰ ὅσους φαίνονται πῶς ζοῦν
ἐνῶ 'νε πεθαμμένοι!!...

Ζάνουδος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΤΙ ΤΡΩΓΕΙ ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ;

Ποσούς δὲν ἀκούομεν ἐπαλαμβανομένην διὰ τὰς ἀβρὰς δεσποινίδας, τὴν φράσιν «τρώγει ὡς ἐν πτηνόν» προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ μικρὰ τις ἀνορεξία των.

Ἄλλ' ἡ ἐκφρασις αὕτη δὲν εἶνε καθόλου ἢ ἀρμόδιονσα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Διότι ἦν πράγματι ἡ δεσποινὶς αὕτη ἐτρώγεν ὡς πτηνόν, θὰ ἦτο ἀληθινὸν τέρας, δράκος τις τῶν παραμυθιῶν.

Εἶνε πασίγνωστος ἡ λαίμαργία τῶν πτηνῶν. Ἰσοῦ ἐν παραδείγμα. Ὁ μικρὸς μελισσοφάγος, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἀποπιλοῦμενον δὲν ἔχει μέγεθος μεγαλύτερον τοῦ δακτύλου μας, δύναται νὰ καταπῆ εἰς μίαν ἡμέραν χίλια ἔντομα, τῶν ὁποίων τὸ σύνολον ἀποτελεῖ ὄγκον τρις μεγαλύτερον τοῦ σώματός του.

Ἄν λοιπὸν ἡ αἰσθηματικὴ, μὴ ἔχουσα ὄρεξιν νεάνις, ἐτρώγε πράγματι ὡς πτηνόν, ἔπρεπε νὰ καταβροχίξῃ καθημερινῶς 100 λίτρας κρέατος, 100 λίτρας ἄρτου καὶ ὀλίγας πεντηκοντάδας λίτρας δαωρικῶν....

ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΩ

Εἶναι ἀστραπὴ τὸ βλέμμα σου ποῦ τὴ καρδιά μου κκίει τὴν κάνει στάχτη, ἀλλὰ ποτὲ πῶς μ' ἀγαπάει δὲν λέει ..

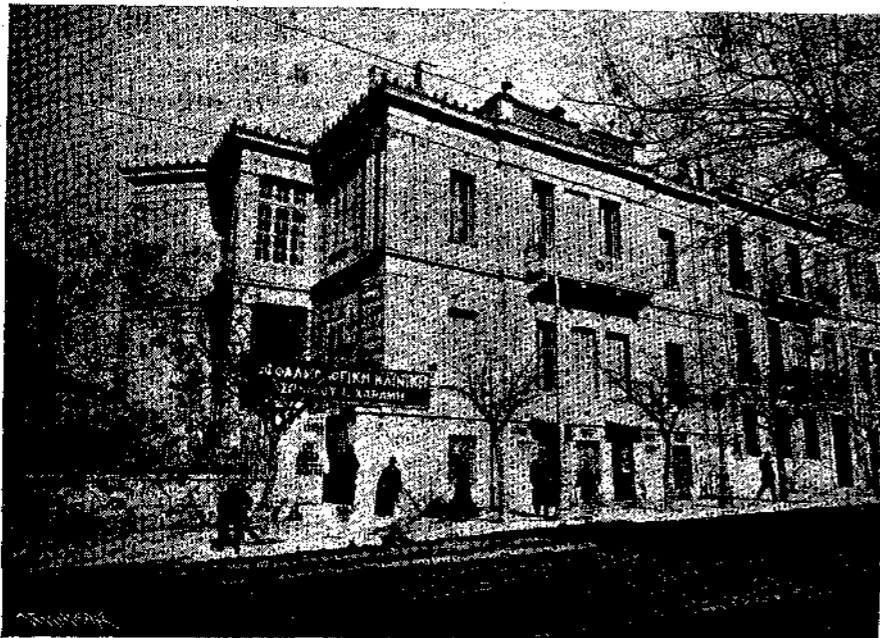
Καὶ ὅμως ἐγὼ χωρὶς ματιά σου λέω γλυκεῖά θεά μου μὴν καίς τὴ δόλια μου καρδιά γιατί εἶσαι σὺ ἡ καρδιά μου!...

Ζάννης

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

ΦΟΙΒΟΣ ΑΔΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐξωτερικὴ ἀποψη τοῦ μεγάρου τῆς ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ τοῦ ὀφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαράμη.

ΕΝΑ ΦΛΑΟΥΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΕΙ

Ἦσυχη ἐπαρχιώτικη ζωὴ, ἐρημικὸς ὁ δρόμος Γλυκεῖα σελὴν φώτισε βραδεία, ρεμβάζω καταμῆνος ὄλο κοιμάται τὸ χωριὸ καὶ ἐγγρυπνάζει μόνον κάποιον ροῦβί, ποῦ σιγᾷ μοιρολογεῖ τὸ χρόνο ἢ μυρωδιὲς σὰν κύματα σβύνουν ἀγάλη, ἀγάλη καὶ ἀπὸ τοὺς κάμπους χύνονται στῆς νύχτας τὴν ἀγκάλη. Καὶ ὅταν ἔλα σκέπατε τοῦ ὕπνου ἡ γαλήνη σκοπὸς γλυκὺς ἐχύθηκε μεσ' τὴ νυχτεῖά ἐκείνη, ἕνα τραγοῦδι ἀθύρνο, τρέμει μες στὸ σκοτάδι σὰν ἀναστένχημα πικρὸ, βραδεία ἀπὸ τὸν ἄδη καὶ στὸν ἄερα χύνεται κ' ἐκεῖ λιποψυχεῖ... δὲν εἶνε φλάουτο αὐτό, θρη εἰ κάποιον ψυχὴ εἶνε ψυχὴ ποῦ πνίγεται σὲ πόνον μουσικὸ καὶ βγάξει ἀπὸ τὸ φλάουτο αἰθέριο σκοπὴ, ψυχὴ ποῦ ἐμπιστεύεται στὴ νύχτα, στὸ φεγγάρι τοὺς θρήνους ἐνδὲ ἔρωτος καὶ με περισσὴ χόρι στέλνει ἕνα πρᾶπονον με τ' ἀπαλὸ ἄερί, μιὰ «καληνύχτα» μακρὰ σ' ἐκείνηνε νὰ φέρη. Ἄχ! φλάουτο! Ἡ μαγικὴς στροφές σου με δίκνυζον σ' ἕνα σθεσμένο ὄνειρο! Καὶ τί δὲν μοῦ θυμίζον... Θάλασσα βράχους, κύματα. σὲ μ' ἀκρογιαλιζι, σὺν ἔρωτος μουρμούρισμα, με γέλοια, με φιλιὰ... Κ' αἰσθάνομαι τραγουδιστὴ, μ' ἀ τέτοι' ἀνατριχίλα, σὺν δένδρο ποῦ οὐ πέφτουνε τὰ μαραμμένα φύλα! Σφύριζε, θεῖο φλάουτο, τὸ μαγικὸ σκοπὸ σου. Ὡ! μὴ ὀρρησίς, ὅτι θρηνεῖς μονάχα τὸν καὶμό σου. Κι' ἄλλη ψυχὴ τὸν πόνον τῆς με τὸ δικὸ σου σμίγει καὶ τοὺς λυγμούς τῆς στή σιὰ τῆς νύχτας σιγοπνίγει. Τραγοῦδα φλάουτο! Ποτὲ τὴ λήθη μὴν ἀρήσης, νὰ σβύση τῆς ἀγάπης μας τὰς τότες ἀνιμνήσεις.

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ν. ΣΚΗΝΗ (Θίασος Ροζαλίας Νίκα—Ἐδ. Φύροσ—Ι. Δεπενιώτη). Τὸ «Ἐλιξήριον τῆς νεότητος» τοῦ κ. Π. Νιρβάνα, φαρσοκωμῶδία εἰς πράξεις 3 με πρωτοτυπίαν ὑποθέσεως, καλογραμμένον, ἀπέρμιον εἰς τὰς σκηνὰς του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπιτυχές.

Τὰ «Παναθήναια τοῦ 1911» ἡ καθιερωθεῖσα κατ' ἔτος ἐπιθεώρησις εἰς πράξεις 3 τῶν κ. κ. Χ. Ἀννίνου καὶ Γ. Τσοκοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας παρήλασαν διάφοροι τύποι καὶ γεγονότα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καιρα, σατυριζόμενα εἰς σκηνὰς, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων εἶχον πολλὴν χάριν, καὶ ζωὴν, με τὰ εἰμορφα ἄλλως τε καὶ μελωδικὰ των τραγοῦδα, συνοδευόμενα ὑπὸ γλυκειᾶς μουσικῆς. Τὰ «Παναθήναια τοῦ 1911» ἀπῆρξαν δύναται κανεῖς νὰ εἴπῃ πολὺ ἐπιτυχεστερα τῶν προηγουμένων τοιούτων τῶν ἐτῶν 1909 καὶ 1910. Ὁ θίασος ὄλος τοῦ θεάτρου κατήγαγεν ἀληθεῖς δι' αὐτῶν θριάμβους.

Τὸ «Παρθεναγωγέιον» ἠθογραφικὴ σάτυρα τοῦ κ. Ι. Δεληκατερίνη μετ' ὁμοίων εἰς πράξεις 3. Τὸ ἔργον γραμμένον διὰ κωμικῆς σατύρας, εἶχεν ὡς ἀναπαράστασιν, τὰ εἰς τὰ παρθεναγωγέα λαμβάνοντα χώραν ἐρωτικὰ σκάνδαλα κ.τ.λ. παρουσίαζε δὲ οὕτω πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν σκηνῶν του, μετὰ τὰς γενομένας μάλιστα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως διορθώσεις, καθὼς καὶ εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν χαρακτήρων. Ἐπίσης καὶ τὰ τραγοῦδα ἦσαν πολὺ ὄρατα.

Τὸ «Κοιμισμένο παλάτι» τοῦ συγγραφέως τοῦ «Κρυφοῦ σχολειοῦ» καὶ ποιητοῦ κ. Ἄλ. Γαλανοῦ, τετραπρακτικὸν μεσαιωνικῆς ὑποθέσεως ἔργον, με σίχους ἐκλεκτοῦς, με ἐμπνευσιν βαθεῖαν, με τέχνην καὶ φουσιότητα εἰς τὰς σκηνὰς του, τὰς ζωηρῶς εἰκονιζόμενας. Ἀτυχῶς ὅμως ἐπαίχθη ἄπαξ μόνον καὶ μάλιστα με κακοκαιρίαν.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Θίασος Νίτας Μουσιάκα—Δ. Βενιέρη. Τὸ «Κρυφὸ σχολειὸν» τοῦ ποιητοῦ κ. Ἄλ. Γαλανοῦ. Ἐθνικὴ τραγωδία εἰς πράξεις 4, δοθεῖσα κατ' ἐπανάληψιν καὶ κατασκηνηθεῖσα τὸ κοινόν, διερρ παρεντέθη εἰς αὐτὴν, με τὴν πλήρη ἐνθουσιασμοῦ καὶ δραματικῆς μορφῆς ἱστορικῆν ὑπόθεσιν τῆς, τὴν ἀναφερομένην δηλαδὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς τυραννίας τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ ἀκόμη με τοὺς ὄρατοὺς καὶ σκηνηματικὸς αὐτῆς σίχους. Τὸ ὄλον ἔργον, ἐκτὸς μερικῶν, ἀλλ' ἀσημάντων σχεδὸν ἀτελειῶν, τὰς ὁποίας

ἔφερον εἰς τὴν σημεῖα, ἀπῆρξε πολὺ καλὸν εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῶν σκηνῶν του καὶ τὴν φουσικὴν ἐξέλιξιν τοῦ διαλόγου.

Ἡ «Πάργα» ἐπίσης Ἐθνικὴ τραγωδία, 4πρακτικὸς τοῦ κ. Σ. Περραιφίδου, τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ τελειότερον ἴσως ἐξ ὧν ὁ κ. Περραιφίδης ἔχει συγγράψει μέχρι τοῦδε, ἦτο μέγιστον ἐνδιαφέροντος με τὴν ἱστορικῶς Ἐθνικῆν ὑπόθεσιν του, τὴν πραγματευομένην, ὡς γνωστόν, τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1816 πώλησιν τῆς Πάργας ὑπὸ τῶν Ἀγγλων εἰς τοὺς Τούρκους, τὴν ἐγκατάλειψιν ταύτης ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Παργῶν κατὰ τὸ ἔτος 1819, καθὼς καὶ ἄλλα μερικὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ἡ θεαματικὴ τῶν ἀναπαράστασις καὶ αἱ πλήρεις δραματικῆς τέχνης λεπτομέρειαι των ἤρκεσαν νὰ συγκινήσουν μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς τοὺς θεατὰς. Γενικῶς δὲ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ ἔργον εἶχε πλήρη ἐπιτυχίαν.

Τὸ «Τριώτικο Ραβαῖσι» τοῦ κ. Τ. Δεπάσια, 3πρακτικὸς σατυρικὴ ἠθογραφία τῆς νήσου Κέας, με τύπους, με σκηνὰς, με τραγοῦδια εἰσοφῆ καὶ φουσικῶς ἀβίασια, εἰς τὸν ὅσον νὰ προκαλῆ ἀδιαπίστους γέλωτας καὶ εὐθυμίας. Τὸ ἔργον ἐπαίχθη ἑκατοττάκις.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἔργων ὧν αὐτῶν εἶχομεν κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην περίοδον καὶ ἐν νέον, ὡς γνωστόν, μελοδραματικῶν ἔργων, τὴν «Περουζέ» 2πρακτικόν, δοθὲν ἀρχικῶς εἰς τὸ θεάτρον «ΟΛΥΜΠΙΑ» (πρόφην Ἀρνιώτη) ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος. Καὶ τὸ μὲν λιμπρέτο τῆς «Περουζέ» ἀνήκει εἰς τὸν κ. Γ. Τσοκόπουλον καὶ ἦτο ὄλος πρωτότυπον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὄρατῶν καὶ γλαφυρῶν σίχους, ἡ δὲ μουσικὴ αὐτῆς εἰς τὸν κ. Θ. Σακελλαρίδην, ἀποτελουμένη ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ ξένων, ἀλλ' ὄρατῶν συνθέσεως. Τὸ ἔργον ὑπερῆρκεν εἰς ὄλους.

Ο ΕΦΕΤΕΙΝΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Τὸ Ἄττικὸν ὄλον ἐπαίχθη ὁ θίασος Κοτοπούλη—Παπαϊωάννου ἔδωκε 105 παραστάσεις, με δλικὰς εἰσοδάξεις 56 χιλ. δραχμῶν, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐδεργετικῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἀντεπεκρίνετο πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ «Ἄττικοῦ» καὶ ὁ θεατρὸν κ. Θηβαῖος ἐξημῶθη 15 περίπου χιλιάδας.

Ὁ θίασος Νίκα—Δεπενιώτη—Φύροσ ἔδωκεν 136 παραστάσεις ἐκτὸς τῶν ἐδεργετικῶν. Τοὺς δύο πρώτους μῆνας εἰσέπραξε μόλις 12

χιλ. δραχ. ζημιωθείς τὰ μέγιστα. Μὲ τὴν ἀναβίβασιν τῶν «Παναθηναίων 1911» εἰσέπραξεν 74 χιλ. δραχ. ἄνευ τῶν εὐεργετικῶν, ἐξ 64 παραστάσεων.

Τὰ περυσινὰ «Παναθήναια» παιχθέντα πεντάκις, μόλις ἐκάλυψαν τὰ ἔξοδά των.

Ὁ θίασος τῆς κυρίας **Κυβέλης** ἐπῆρξεν ὁ εὐτυχεστέρος ὄλων. Ἄνευ ἀομάτων, ἐπιθεωρήσεων καὶ ἔργων ἐλαφρῶν, ἀλλὰ δι' ἔργων σοβαρῶν καὶ πεφημισμένων, εἰσέπραξε 120,000.

Ἡ **Ἑλλην. Ὀπερέττα** ἐργάζετο θαυμασίως. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πάθημα τῆς Δος Μ. Κολυβᾶ ἐκινδύνευσεν. Ἐν τούτοις διὰ τῆς προσλήψεως τῆς κ. Ράλλη, Δερδρινοῦ καὶ Κορδύλη, ἐτελείωσεν αἰσίως τὴν θερινὴν περίοδον.

Τὸ «Ἀθήναιον» ἤτο ικανοποιημένον καὶ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἐκ τῶν εἰσπραξέων. Ἡ δὲ ἀναβίβασις τῆς νησιωτικῆς ἠθογραφίας ταῦ κ. Τ. Δεπάσια ἤνοιξε τὴν τύχην του, καθότι πρώτην φορὰν ἐπαίχθη ἐν Ἑλλάδι ἔργον ἐπὶ 100 συνεχεῖς παραστάσεις. Τὸ ἔργον παίζεται εἰσὶν εἰς τὸ χειμερινὸν «Πολυθέαμα» αἱ δὲ εἰσπράξεις του ἔφθασαν τὰς 50,000 δραχ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Διάλογος ἀνδρογύνου.

Ἐκεῖνος. — Δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλίθω ἀλήθειαν διατι γίνεται τόσος λόγος περὶ τῆς σοφίας τοῦ Σολομῶντος, ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ εἶχε χίλιες γυναῖκες.

Ἐκείνη. — Πράγματι, καὶ σοφὸς ἂν ἦτο, τότες γυναῖκες θὰ τοῦ εἶχαν πάρει τὸ μυαλό του.

Εἰς τὸ στρατ. νοσοκομεῖον.

Ὁ ἰατρὸς ταπεινῇ τῇ φωνῇ λέγει εἰς τὸν νοσοκόμον ἐνώπιον προσποιημένου νεοσυλλέκτου κωφάλλου

— Δὲν ἔδωσες εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ἀπὸ μίαν φιάλην καλὴ κρασί ἐκάστην πρωῖν καὶ ἑσπέρας;

— Ὁ νοσοκόμος (πρίειδοποιηθεὶς) Πῶς, τακτικᾶ, κύριε συνταγματάρχα.

Ὁ ψευδο-κωφάλλος (λησιμονήτας). Ψεῦδεται, κύριε ἰατρέ, τίποτε δὲν μοῦ ἔδωσεν ἀκόμη.

— Παρατηρήσατε κυρίχ, πῶσον εἶναι ἀσχημὸς αὐτὸς ὁ κύριος πλησίον τῆς ἐστίας.

— Πῶς, ἀλλὰ εἶναι ὁ σύζυγός μου, Κύριε.

— Ἄ, τότε κυρίχ, ἔχει δικαίον ἢ παρομοία, ἥτις λέγει, ὅτι τοὺς ἀσχημοτέρους ἀνθρώπους ἐκλέγουσιν αἱ ἄραιότεραι γυναῖκες.

Ἡ κυρία Καρδινάλ συνεβούλευε τὴν θυγατέρα της:

— Σοὶ εἶπον ἤδη, ὅτι ἑσάκις διερχόμεθα τοὺς μεγάλους δρόμους, νὰ ἔχῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν. Τοῦτο εἶναι προτιμώτερον καὶ δὲν χάνεις, διότι εἰμπορεῖ τέλος νὰ εὕρῃς κάτι τι.

— Ἄ, ναί, μητέρα, πάντοτε ἀναζητῶ κάτι τι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

17. Αἰνίγμα.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
 κ' εἰς τὰ νέφη ἀναβαίνω
 Εἶμαι ἄρχων τοῦ αἰθέρος
 πλὴν στήν γῆν σὰς κατοικῶ
 Ἄν θελήσης, φίλε λύτα,
 τὸ κεφάλι μου ν' ἀλλάξῃς
 καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ βάλῃς ἄλλο
 μὲ τὸ ἴδιον τὸ μυαλὸ
 ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς θὰ πῶσω
 καὶ πλημμύρα θὰ γενῶ

Γ. Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ 18 Γρίφος

Ὅχι μόνη νέα ^{φύρος}
 Ν

19. Γρίφος

Ἰα ΝΞ σὺ νέα Ρ Ι τί.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

7ου ΤΕΥΧΟΥΣ

10. Ὑπέρ—ών.

11. Μῦς.

12. Ὁ συκοφάντης ὑπόπλος δρᾶ.

13. Ἄθραξ καίον

ΑΔΑΘΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ."

F. N. Assouan. Ἐπιτολὴ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — D. A. Gara—Titu. Ζητούμενα φυλλάδια σὰς ἐστάλησαν — I. Z. Τουρογο—Σεβερίνον. Δελτάριον καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Πανόραμα ἐστάλη ταχυδρομικῶς ἐπὶ συστάσει. — Α. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Δελτάριον ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Σ. Ζάνκνον. Ἄπαντα ἐλήφθησαν. Προσεχᾶς γράφομεν — Αδα Α. Α. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν ἅπαντα. Τοῦ Διου θουτοῦ ἐπανακάμψαντος ἐκ Ρωσσίας θὰ ἔχετε ἤδη προσωπικῇ ἀπάντησίν του. — Δα Ι. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ καὶ εἰκὼν ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, ἐλπίζομεν ἐφέτος εἰς νέαν συνάντησιν καὶ ἐκθειασμὸν τῆς περιφύμου μακαρ... — Σ. Σ. Ταϊγάιον. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἐνυγράψαμεν νέον συνδρομητήν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Π. Γαβλίον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Φροντίσωμεν καὶ γράφομεθ ἐμβληματὸς σας. — Σ. Μ. Λευκοσίαν. Ἀκίμη στερούμεθ ἐμβληματὸς σας. — Κ. Α. Βάρον. Ἐπὶ τέλους πότε θὰ ἐκτελέσητε ὑποσχασίν σας; — I. T. Κέρισ. Ζητούμενα φυλλάδια σὰς ἐστάλησαν. — Δ. I. Ρ. Βουκουρεστίον. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἄπαντα φυλλάδια σὰς ἐστάλησαν. — Π. Σ. Πάρας. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γρίφομεν. — Δ. Δ. Μικυλῆν. Πανόραμα καὶ τόμοι σὰς ἐστάλησαν. Χρήματα ἐλήφθησαν.